

За Українську Самостійну Соборну Державу!

За нашу Народом!

За нашу Людині!

ВІЗВОЛЬДІННЯ

ХРЯШ

Суспільно-політичний місячник

4:14/27 ГРУДЕНЬ 1949 РІК II.

ВСТУП

1	СОН З БОГОТІВ ЗА УОСІ	Н
2	БЕЛІТИ ДУХА /З ПРАЦЬОМ БІЛОН І ДЕННАШИНО/	Н
3	ГРОШІ ПІСКОМІ-	Н
4	МІЛОДІ - АТАНГАНЕ ВІЗВОЛЕНІ БОГОТІВ ЗА УОСІ	Н
5	Д. Букіай ДО ЕКСПЛУАТАЦІЇ УКРАЇНИ КОСКОЮ /продовження/	Н
6	Н. Мухомор ДО УБІДНОСТІ НАСІ БОГОТІВ	Н
7	Доб. Кішчак ЕК СТРАШКИ УТРАЩЕННЯ НАРОДУ ГАМ, СТАТЬ ПІСКОМ БОЛІВІСЬКОГО ІМПЕРІАЛІЗМУ	Н
8	С. З. Д. Мухомор ДО УБІДНОСТІ НАСІ БОГОТІВ І С. О. К. І. М. П. С. М. А. Л. Е	Н
9	" УБІДНОСТІ "ПІСКОМІ"	Н
10	" ВІЗВОЛЕНІ З "ПІСКОМІ" ІМПЕРІАЛІЗМУ	Н
11	" ПІСКОМІ ЗАКРАПАННЯ ПІСКОМІ БОГОТІВ ЗАДАННЯМИ	Н
12	" УБІДНОСТІ НАСІ БОГОТІВ: ГРОШОК І ПІСКОМІ /с. 10. /	Н
13	" СОНІ З ПІСКОМІ /с. 10. /	Н
14	" НАСІ БОГОТІВ /с. 10. /	Н
15	" ВІЗВОЛЕНІ НАСІ БОГОТІВ	Н
16	" СОНІ НА БІСКОМІСЬКОМУ ДІ	Н
17	" ВІЗВОЛЕНІ НАСІ БОГОТІВ	Н
18	" ІС НАСІ БОГОТІВ ІМПЕРІАЛІЗМУ	Н
19	С. Г. Мухомор УБІДНОСТІ НАСІ БОГОТІВ І ВІЗВОЛЕНІ НАСІ БОГОТІВ	Н
20	С. Д. ДО ПІСКОМІ НАСІ БОГОТІВ І ВІЗВОЛЕНІ НАСІ БОГОТІВ	Н
21	" ВІЗВОЛЕНІ НАСІ БОГОТІВ	Н
22	Бог. В. - А СОНІ БОГОТІВ	Н
23	" ПІСКОМІ	Н

ЧЕТАТЕ І ПОВІРТЕ ---
 " ВІЗВОЛЕНІ НАСІ БОГОТІВ "

ДО ПІСКОМІ НАСІ БОГОТІВ І ВІЗВОЛЕНІ НАСІ БОГОТІВ
 ЧЕТАТЕ "СОНІ" ВІЗВОЛЕНІ НАСІ БОГОТІВ

Ч. 14/37.

Г Р У Д Е Н Ь 1949 р.

Рік: 2.

ВИДАЄ: Т.П. ОУН. /В.Б./

РЕДАГУЄ: КОЛЕГІЯ/на прав. рукопису.

ОУН В БОРОТЬБІ ЗА УССД.

В боротьбі проти імперіалістів СРСР, Організація Українських Націоналістів-революціонерів, мушить отати в осередку уваги всіх антикомуністичних сил світу, як єдине і наймогутніша організація, що держить нині безпосередній фронт в СРСР. Через ОУН, Україна з її ідеями отана цементувачим фактором антикомуністичних сил комплексу АВН, а через нього в світі всгалі. Тому ОУН мушить бути промотором дій в поборованні комунізму в цілому світі та постійно змагати до вклучення цілого українського громадянства в кожен дів, в кожний чин, які виходять з ініціативи Організації. Кожен українець мушить мати якоесь піодання, якуюсь м і о і ю перед вождюч Україною. Він мушить знати, як може прибулужити Україні. Коли неше еміграція не матиме місії, великої, не на словах пропагованої, але в д і я х, у відношенні супроти Рідної Землі, то користь з неї для України буде мала, або ніяке. Тому вона в цілооті і кожен її член зокрема зобов'язані бути авангардом антикомуністичної боротьби в світі, - більше того: вона мушить бути захисником прав України, солідаризувачюч з нею ділами! Особливо для ОУН, припадають поважні завдання: ідейно і в діях візвати еміграцію з України - шляхом солідаризаційних, чи протестатійних і інших акцій під кутом боротьби українського народу за власну державу. Сьогодні нова мільйонова українська еміграція дає нам змогу висувати українську справу на міжнародний арену, звертаючи увагу цілого світу на комуністичний і білий російський імперіалізм, що є смертельними ворогами свободолубних народів.

Не оварками, не чварами, а великою і відважною боротьбою, в якій кожен українець є опроможний взяти участь, визначується майбутнє українського народу. Українська еміграція мушить бути особю! Найбільше її оучасне завдання: - це дія, чин, акція - як головні середники в боротьбі за УССД!

Наші великі прапорні зрешені кроць не на померки на еміграції! Треба тільки струкнути хвилечий немуд опортунізму, охолодоті, розкладу, до є переходоного характеру і ми виждемо знову, те білий очисені, бо боє драхле, елемене відійде і українська еміграція з усіх соборних земель України могутньо рушить до світлич берегів овоєї цілі! Світ не любить плачів і нарікань, він любить людей мужних та ідейних, які в обороні ового існування і самостійності злібні на найбільші героїства і жертви. Не можна чекати на негодю, щоб хтось українську справу просував вперед, такі негоди тільки використовуються при постійних власних зусиллях і діях. Таку силу і поттовх до дії може дати тільки націоналізм. Сила націоналізму лежить у однаковій мірі в життєвій повязаності його дії з потребами народних мас. УПА - ОУН, тому незвичними і тим держаться, що вони боронять зобічних інтересів народних мас, звязуючи це з основним передумовою: національним визволенням. Тому націоналізм є організатором боротьби за життя і свободний розвиток людини в народі. Роль ОУН осеред української еміграції є козним днем зростає і набирє на силу, тим самим обов'язуючи її членів і чимпачників набирати універсального значення. Визвольний націоналізм, який вступає Україну, - це: ствердження нації як синтезу Вечеченних "живих, мертвих і ненароджених" земляків, і людини в лоні нації, як свободного творчого ства, яке знаходить своє призначення ослужити родині і нації. Ідеї націоналізму, що їх виразником є ОУН, переможуть імперіалістичну тирнію і розвільять терму народів - Союз Свободних Соціалістичних Республік.

ВЕДЕТНІ ДУХА.

/В річницю смерті В. Білаєв і Д. Денилишин/

16 років минує від річниці смерті двох молодих боеків ОУН - Дмитра Денилишина й Василя Білаєв. Смерть цих двох синів українського народу, що вийшли з народної гущі, своїм героїчним фіналом отрясла до глибини душі українського народу, розбудила в ньому тугу до великого ідейного горіння і ширю пошану до героїчної посвяти цих простих, але неспівняних в моральній силі характерів.

На Західних Землях України, в містечку Трушівці, жили неznані нікому майбутні герої Городка - Дмитро Денилишин, шевцький челядник і Василь Білаєв, купецький практикант. Аж прийшов пропам'ятний 1932 рік, а з ним драматичний перебіг акції на пошту в Городку. Білаєв і Денилишин, оба члени ОУН, дістають наказ від провідника Зенона Косака виїхати під Городок. Там чекає їх зустріч із неznаними їм другими боекими і в числі 12 людей вони мають виконати план конфіскації польських державних грошей, зрабованих з українського селянства. Їх провідником - довідчений, діловий учасник бойової акції під Бібрком, виконавець приїзду смертників на кате українських в'язнів поліцейського комісара Чеховського - Михайло Березинський.

30 листопада 1932 р. в годині 5 вечером, боекими виконують призначені завдання, акцій на поштової і податковий уряди в Городку, конфіскацію державних грошей, адептих з податків з українського населення. Гроші призначені на революційну боротьбу проти окупентів.

За кілька хвилин, голосне стрілянина алармує місто. Поштовий урядник Клімчук отворив крібовий вогонь та викликає поміч поліції. І соє паде Березинський прошитий трьома кулами. Старик смертельно ранений виривається на вулицю і паде мертвий... Клімчук мовкне від української кулі, але зі сторони боеків не трьох ранених і паде наказ до відвороту...

На дворі темніє. Діставши за місто боївке розпорозується. Шістка прямує на Львів, а трійка на Глину-Неварію. Зід трійки відлучається Білаєв і Денилишин, які мають зі собою сконфісковані гроші і в двійку дістаються на станицю в Глині-Неварію. Там натрапляють на поліцейну отеску і шойно дві кулі Денилишина промочують дальший шлях полями крізь непрозору ніч до недалекого Дністра. Зце огітало, вони доходили до Розвадова, а за ними на сліді погоня. Зорди заалармована поліція, пустила між українським населенням брехливу чигадку, що бандити огребували українську кооперативу і їх треба допомогти ловити... І одурене товпа годухела, пустилася за ними в погоню. Білаєв і Денилишин не отріляють, бо їх руке не може піднятися на своїх братів-селян, хоч овідомі цего, що одурене товпа віддасть їх у руки поліції.

Погоня зложена з українських селян, земикє їм дальшу втечу біля села Зереня і тут розігралася трагедія бпричинена неовідомістю розшенсі товпи... Польська поліція не на вопіла добігти але їх переймають таки свої українські руки, розділяють і поодиначі буть...

А вони оба - Білаєв і Денилишин, опливаючи кровю взявши під руки, гляділи на своїх неспрячих братів, а вищий ростом Денилишин промовив: "Ми є членами Української Військової Організації. Ми вираємо за Україку. Як ви так будете вопевати то Україні ніколи не будете мати"... - Некаче громом поражена земіміла товпа, опустила руки і почела відотупати назад... Але було запізно, вже неспіла поліція і їх арештують.

І на черзі хоротоме оліаотво й неглий оуд. Приходять овідки й нановс відкичають фрагменти полії, овдається в ціліоть, а на глі тієї цілоотки виростають неабутні героїчні постаті Білаєв і Денилишина. Судова зала переповнена, відбувається драматичний перебіг оудової розправи, перед очима пересубається фрагмент за фрагментом, виростають картини, що нагадують оцени з Полгобти. Соє, візієє овідок парох Зереня о. М. Киндії, що прибіг успокоувати товпу, що кетувала Білаєв й Денилишина. Тихим голосом ошює до глибини душі зворушливий обрег:...

"Вони оба були вопіті... З голоси темла їм кров. Вони аблизиліся до себе в люди їх овурили. І оталося теке, якого я в житті не на бачив: один одного ваяв під руку. Вони отояли на горбуну, так що їх було видно понад ладями. Тоді вищий /Денилишин/ промовив: "Ми є членами Української Військової Організації..."

І коли отрубенний ознєнник переповідав ці олова, оталося шовь не-фисовірне. Денилишин, той твердий боечки, ко перейшов тортури поліції, ко відмовився від убийки відомідай поліції й прокуратора, а на звіт

предсідника "як називається" - кинув згрідливе: "я відмовлю всіх зізнаць" - той омий Данилишин, через тяжко заридів... А Білає обнявши його, глядя рукам і успокоював...
 І ці глибоко-делавкі зіртки серця - обох гріаних боеків, розбродять роботу постату до цих публіки і на судовій залі почалося хриплення.

А Данилишин успокоївши, виправдує себе: "Не думайте що я за себе плечу"...
 Здруге перебитве овоє мовчанку Данилишин в останньому слові перед при-
 оудом: "Я знаю що мене тде. Я був і в не все приготований. Тільки желуд
 то не могу дальше працювати для нашої України".

А Білає заявляє: "Я свідомий овоєї вини й карі. Я націоналіст і резо-
 люціонер. Такі як я - Батьківщині лише смерть слугувать"...
 І оталося шовь несподіване, не зрозуміле. Цих двох молодих боеків,
 зчере ше нікому незваних, овоім простим ширим серцем українського робіт-
 ника, неначе поткнули українське суопільство. З душек і серцах народу
 обізавося голоє протесту, бо вони ж ішли на смерть за них, за ової народ.

І вони прооті вини народу, переросли овоім великим духом тих, які не мо-
 гли їх зрозуміти, тих, які судили їх на смерть за їх горячу любов і від-
 деніють до ового народу... За одну ніч, в одній боевій акції, виросли ті
 сини простолудя Данилишин і Білає на героїв такої хрустальної чистоти
 і ... простоти, такої мушности характерів і вірности ідеї визволення Ук-
 раїни, що в пошані перед їх великістю охилилися цоля навіть принципових
 противників революційних ідей. Навіть мочили в лавлівооті і ніяковіли во-
 роки уот...

Люди розхапльвали газети, шукали очима за віотнами з залі розправи і
 з запертим відликом чекали виоліду... Змвлялося на дорогоценний вирізок
 з газет... На гарне, привітне, дитячо-погідне лице Білає... На каміний
 опокій Данилишин, на його рамене чоло від української рими - оповите
 бандатом, на обличчя опокічне, з оспоетним поглядом яоних очей, що проб-
 мали серця отятим мвостетом... І ніяк не хотілося вірити, що застрє-по-
 зестра їх вже не буде між живими... Іх, що ніколи не були злочинцями, що
 ніколи не жили самі для себе, а віддали овоє молодіть і життя за волю
 й швота овоього народу...

Тимчасом, польська поліція перешодила арешти членів О/Н, робила реві-
 зії і шукала за рештов учасників Гогодка.

А дні минали, розпрати наглого суду відбувалися також у неділі й свя-
 та і наблизавося реченєць приоуду.

І пішли накази до міюцевих підпільних клітин О/Н щоб на день приоуду
 злаштувати велику ооенародно демонстрацію, щоб в годину смерти засуджених
 дзвонити по всіх церквах у дзвони, будити зі сну народ, бо його сини ши-
 рють на шибениці...

22 грудня оповішено приоуд:Звоиль Білає - кара смерти, Дмитро Данили-
 шин - кара смерти, Маріан Кураківський - кара смерти, Зейон Косек - пере-
 дача звичайному судові. Цей приоуд міг відкликати президент Польщі, і хоч
 засуджені відмовилися просити ласки, але оборонці внесли прохання бамі
 від себе. Того ж дня з год. 4. У неспіла відповідь... Данилишин і Білає
 не окорютають з права ласки президента, тільки Кураківському замінено
 кару смерти на 15 років тяжкої ввзніці.

І тоді вдерили дзвони. Над земряченими полями Західної України у гру-
 дневу ніч повно металевий гул. А в такт джерів дзвонів зарігнулися і уд-
 рили в опільному ритмі лавські серця, вшудки прихід нового Революційно-
 го Міту Підземної України.

Моче - це останче ніч Білає й Данилишин, залушувчює в ливну мелодію
 дзвонів, що запотнале останні міноти їхнього життя, і на здогадування
 цього останнього поклону для себе від того народу, якого на так не давно
 одурені сини віддали їх в руки смерти...

Ранок 23 грудня, на поліву Бригідов, почюла тінь двох шибениць, що
 впале на віки чорною плямою на польську мочотавданіє...

Білає і Данилишин ішли на смерть...

Спокійний холоднокротний з певним поглядом очей, дивити Данилишин на
 снабот: приймає смерть з повною свідомістю, осяаний святим мвостетом ла-
 бови до України... Вирає петлю з рук уота і сам собі зєтагнув на шив...

А за ним пішов Білає... Він з привітним лицем, усміхнений, в останне
 попривав оті одотени: "Хай живе Вільна Україна!". І підчє, коли за му-
 рами бригідської стони, вінчалося життя Данилишин й Білає, цоєь глибо-
 ко проввалося в душек тих, що провади їх жалібною дзвонями. Розкрилася
 прівва, доконавоя психологічний дчюподіл і доддала до кінца остання іско-
 рив омвильної недіі, що з ворогом мочит зпіврввчати і йти опільно. Су-
 гестивне діяння чужої державности на дуку українських народніх мас, під-
 владних пановним Польщі, утратило останні овоєї сили і розввнуло в го-
 моні жалібних дзвонів, що шили понекотений нерід првчє овоїх борців.

Всі українці Радянській Східній Україні - Іванові Данилишині й Вікторові свої національними героями.

Коли прийшло Відродження, панаура не доглянула у з'яточному чиолі одної гвсети рідяній обривок: в порожній селянській хаті похиленя в смутку голдова земітньої матері селянин за рідяніним отолом. З кути дідух, на отоді лзі перезиті лентами озічки перад порожніми міоцями... Нікому не требувало полонітати, бо на тільки в одній хаті, в хаті Вілазів, того Ів-ят-Зечора перад побожніми тарілками горіли лзі озічки перезиті желобов і змучо-хвотним стріччями на пам'ять тих, що їх того Ів-ят-Зечора між хитими ще на було.

З зимові законі, коли одне танули в білих озігах, десь з глибини нерозгаданої суги зродилася туми-пітні про двох побратимів Вілаво і Данилишину, що одушли ціле своє життя правді і гордо за неї змерли. І неначе відгомін недавніх лезовіт, що провели на тіки героів, неолово нова дума від села до села і опліталося в один сторд слави героям...

Пришла весна, і на горбку біля села Горині на місці де ввійдено Вілаво і Данилишину, змонтиано в їхню пам'ять часоку могилу. Але поліція розкинула її... І знову за чім зипоало долга... - І коли нішітніки пришли знову поб'євничити могилу, заплетили зводи життям від розриву закопаних викомітних бомб, за значеллєтєння того, що оталося народньою зятіотью. Бо Вілаво і Данилишину, це герої революційного міту 30-ти років і про них український народ ніколи не забуде.

Після Ілту відноглення Української Держави з 1941 році по міоцях Зв'язної України, де Українці захопили владу, називано майдени і вулиці в честь Вілаво і Данилишину. То німці ліквідували самостійніот української державности, ліквідували і назви майдени, що були призначені героям Української Радянції, яких незломний дух осталося в народі на віки.

Зв'язкувчи річницю смерті Вілаво і Данилишину, далеко від рідних отовіт, скидаємо в помові гологи перад їх великіотью, перад великіотью тих Баті, що через Вілаво і Данилишину, передеть українському народові того зично-зичучіот, незломніот характері і зичніот на життя й омертві ідеї Самостійної України.

Вони отали символотом Тих, що в нерівній боротьбі, зпали жертвою в бою і тит по зьогодні своєм кровю й смертю відкривають перад світом правду про Півземну Україну. І в них нема оиле й віре, в них ми бачимо прийдешню Україну і поворот до рідних отовіт.

І віримо, що на руїнах чаших сіл й міот, на трупах й крові наших братів, сестер й батьків, на розбитих могилах героів ми українські зичтальні разом з цілим українським народом відоваткуємо великий день побіди Ідеї за яку випради й змирають Данилишині й Вілаво, та за яку боротьбою зьогодні зьвезь український народ разом з УПА-ОУН і Українськом Головною Зв'язковою Радот на молі.

І в честь полєрних героів, збуваємо найбільш тривалий памятник: Українську Самостійну Соборну Держоту.

о-090-о

ГЕРОІ РЕВОЛЮЦІІ

19 грудня 1945 року на отениці чеських четників, згинув омертвот коробрий член Проводу ОУН - Дмитро Мейзовий-Терас, літературний криптонім П. Дума.

З кілька днів пізніше, в чеській зяниці на 38-му році життя, згинув Шеф Штабу Головного Командування УПА, член Проводу ОУН - ген. Дмитро Гриць-Перебийніс.

Дмитро Мейзовий народився 3. 12. 1914 року в селі Реклинцях Бовківського повіту. Дмитро почав навчання в гімназії у Соколі, однек з відомого викладчено "за протидержатну діяльність", і він мубів кінчати науку в польській семінарії на Зеході. Де бучши гімназистом, він виявив непєредічні організационні здібності, беручи активну участь в культурно-озвітньому житті гімназії і поза нею. Він був одним з найкращих учнів, добрий спортивний, відважний, підступливий, загальною волю улюблений.

Підчас окупациі більшовистами Східної України, Дмитро не виїшо в підсілля, в коли більшовичи почали за ним шукати, він не припинив своєї діяльності, незломний і небезпечний для них. Незабаром Дмитро переходить в район і працює на Холщині як Обласний цього терену. З початком 1940 року знову вийшов до Галичини, і працює разом з Легендом.

Але три місяці цього року знову видає Галичину, тим разом делегатовий Крещанин Прогодом на II Конгресі ОУН на якому він брав участь як представник з Крив. Після Конгресу, він змушений остаточно за кордоном аж до виходу большевицько-німецької війни.

З перші місяці війни, Дмитро прибув з першою групою божників до Львова. З кінцем червня виїхав з північною групою на Схід, часто перебуваючи в районах між двома фронтами, організує мітинги, маніфестації та безлади з населенням. З половини липня, з уваги на торгівне перевезування німцями українських націоналістів, Конференція Проводу ОУН на українських охідних теренах, постановила перехід в цілковите підпілля. З той час Дмитро працює в Гитомирщині, потім у Бичниці, Ужгороді, Закарпатті і врешті у Києві, де отримав референтом інформації Крещаного Проводу. Київські часи не дуже тяжкі часи, однак Дмитро завжди згадував їх як найкращі.

Група Орликів з якої працював Дмитро, була однією з перших похідних груп на Східні Українські Землі, на долю якої випало організувати на місцях організаційну сітку та створювати передумови до дальшої революційної діяльності. Як тільки було проломлено недоля, яке діяло в наслідок довгих років відокремлення, українці УРС отримали масово горнути до націоналістичного руху і багато з них пласно через зацікавленість і відданість, справи боротьби за волю України. Оце тісне зближення, оту тісну опієрацію між західними та охідними українцями намагалося підорвати НКВД, насилаючи сексотів і провокаторів, щоб не допустити до створення великого масового революційного фронту. І багато тоді божників згинув від куль німецьких і большевицьких душегубів, однак цей початковий отен ні на хвилину не припинив діяльності українських націоналістів, що дивлячись смерті в вічі продовжували працю. Геотеп і поліція, яке бльдевалося з мільйонного шумовина, готового за гроші зробити все, агенти й секоти, які злучили брутальними і червоними, немаче хорти шумели за "бандерівцями", "на здешніми", "западніями" і т. п., а на мурях міста появлялися повідомлення про розстріли закладників і "націоналістів-бандитів"...

І ця кров, кров західняків і охідняків борців за волю України - цементувала одних і других в одне незломне, ціле, в одну стіхів революційного чину.

З 1942 року Дмитро і Орлик покинули Київ, викликані до Львова Прогодом на Конференцію. У Львові Дмитро редагує офіційний Проводу ОУН "Ідея і Чин" та написав цілий ряд статей. З літку цього ж року відбув поїздку на Волинь.

З літопеді у Львові геотеп погнало на адреси кількох звязкових хат, і саме тоді Дмитро попав в завітку. Але в ототній хвилині зосипав геотепізіцію революційними кулями, а сам захво поранений вискочив через вікно на вулицю. Стікаючи кровю, він неспіє притомний, дістався на вулицю Куркову до друга Євгена, який на шоста був з дома. Поближній лікер зробив першу перебірку, а вранці Дмитра перевезено до лікарні де чергував цей самий лікер, який полегодив рівнох свої формальності звязані з прийняттям до лікарні. Тут лікер Колман, який опісля був лікерем в УПА і згинув в бор з большевиками, зробив Дмитрові операцію. По трьох днях, з уваги на небезпеку від геотепу, Дмитра перевезено на лікування на приватне помешкання де Дмитро лікувався додні.

З квітні 1943 р. Дмитро не на зотім здоровий, вернувся до Львова і зголошовся до праці. А в літку на III Великому Зборі, він увійшов до Проводу ОУН. Цього ж року відбув інспекційну поїздку на Волинь, під час якої поспав в завітку зів з німцями біля Зорог мая 6 убитих, а з групи рвано тільки одного божника. В той час геотеп почало за ним розшуки, викликували в його батька зрадяти місце перебування Дмитра, а врешті зібрали його отершого брата Мирона, якого опісля з вязниці вибачено в невідомім керунку. З 1944 р. Дмитро довгий час жив у Львові, і серед потійних обстав робив дуже часті поїздки в терен. А коли на зміну німецькому окупентові прийшов знову большевицький, Дмитро рішив залишитися в крив відкидаючи пропозиції виїхати за кордон.

Після закінчення II світової війни, з кончтеборів в Німеччині виїхали провіанні члени ОУН, отері революціонери - учасники похідних груп на Схід, співтворці героїської УПА, а також делегатові на в часі війни на зворотному праці члени ОУН і УПА. Щоб узгодити дії зворотних частин ОУН з діями ОУН в крив, Провід в крив зняв спеціальну делегацію членів крив Проводу ОУН: Дмитра Мейсана і шефа Штабу УПА - Дмитра Грицька-Чербиноска. І тут дальша доля Дмитра, тісно повязана з ген. Дмитром Грицьком-Чербиносом.

Дмитро Грицько народився в сім'ї селянина, гімназів покінчив в Дрогобичі. Зле тоді брав живу участь в культурно-освітньому житті. Після матури, Дмитро поїхав до польського сільства, де він у школі підкорунких вибівність на найкращого сільського. По закінченні сільської служби

виповсю на Львівський Університет, одночасно інтенсивно дали працю над своїм військовою школою, передаючи свої знання боєвиком українського підпілля. Під його керівництвом в той час проходили виступи і оз. пам'яті За-силь Біласа й Дмитро Денилишина. Сам Дмитро Грищак перейшов вої отупені ОУН, ставши врешті референтом Кривої Екзекутиви ОУН на СРС, в згодом членом Проводу ОУН.

На зламала його ні польське терма, ні концентраційний табір у Березі Картузькій, де перебував як до вибуху польсько-німецької війни, потерпівши всі фізичні і моральні знущання садистів у синіх мундурах.

Після розвалу Польщі Д. Грищак працював за межами Галичини у військово-вому рефераті ОУН. А під час німецької окупації українських земель Дмитро Грищак-Перебийніс стоїть в перших рядах борців і організаторів УПА, як шеф її Штабу і член Проводу ОУН. В акціях проти регулярних частин німецької армії і проти червоних партизанів, зокрема виявився його великий талант стратега й тактика, його відвага і стійкість. Улюблений бійцями, він був створив командиром і добрим другом, який як батько зміг виховувати власним прикладом бійців і командирів УПА, показуючи їм ціль їхнього життя і боротьби. В повоєнний прихід большевицьких армій, УПА зосередила свої сили проти нового окупанта - червоного фашизму, а Дмитро Грищак-Перебийніс зі своїм Штабом розробляє і здійснює нові дальші плани боротьби.

В 1945 р. Провід ОУН вкрав вислав його враз з Дмитром Маївським за кордон, як делегатів для узгодження дій закордонних частин ОУН і закордонного представництва УГВР, з діями ОУН і УГВР в крив. Вони оба після зустрічі з провідними членами ОУН та членами ЗП. УГВР і узгодження планів спільної боротьби на майбутнє, мали негайно вернутися до крив до дальших своїх завдань.

В Лемківщині, Грищак і Маївського, переводить звязковий друг О. до Праги. Тимчасом шеф звязків що поїхав за кордон, щоб звідси приготувати останній небезпечний етап дороги, став врештований прикордонною чеською поліцією. Довідавшись про це, оба Провідники не могли довше зволікати переходу кордону, бо їх перебування за кордоном паралізувало широко закреслені акції в крив.

16 грудня, вони відлучають з Праги в напрямі на Домажлице, їх провадить українець з Закарпаття - поручник чеської армії. До кордону залишилося тільки 14 км., ідуть через ліс на впростець, по пояс грузнуть в снігу в вранці зупинилися під кордоном перед велич фольмавор і тут пере-чікають як до вечора. Вечером рушають далше і коли вийшли на чисте поле, ретом зі всіх оторів їх освітили світла рефлекторів і почули: "руки в яєр"... Зовідка була така неоподібана, що навіть не було часу сягнути по пістолі. Чеські четники у пілговітській військової уніформі, охопили їх і почали до шикопанної злотери. Даремно намагався звязковий договори-тися з четниками, ситуація була безнадійна і оба Провідники зрозуміли го всякі переконування четників не дадуть жадного успіху.

І коли на станиці четники переводили ревізію, Провідник Маївський по-стрілом револьвера що його заховав за поясом відібрав собі життя. - Це було 16 грудня 1945 р. Так не стало між живими неодишеного тактика української революції, політичного й пропагандиного керівника в Проводі ОУН, найбільшого співробітника Головного Командира УПА ген. Тараса Чупринки, жертвенного борця за визволення України - Дмитра Маївського-Тараса.

Ген. Дмитра Грищак-Перебийніса відвезено негайно до в'язниці в Празі на Вашингтонській вулиці ч. 7, і тут він не зрадивши військових ні органі-заційних тайн на тортурах, переживши кілька днів овоього бойового дру-га Маївського - покинув овоє життя омогуботвом.

Так згинув Шеф Штабу Головного Командування УПА, член Проводу ОУН дов-голітній в'язень окупантовських терем, невдвиний революціонер, безкомпромі-совий воїн Української Революції, високо-кваліфікований повстанський старшина, талановитий тактик і стратег повстанських дій, відданий як до смерті справі визволення України, націоналіст, син селянина, - генерал Дмитро Грищак-Перебийніс.

І коли бється хоч одне українське серце, пам'ять в українському наро-ді про них ніколи не згине. Бо вони віддали себе всеціло Україні, вико-нивши до кінця ового життя обов'язки українського націоналісте-революціо-нера, борця за волю й честь овоього народу. Вони ввійшли в історію наших Визвольних Змагань, як вірні сини України, безстрашні її борці за май-бутність України.

В річницю їх героїчної смерті, клонимо голови перед Тінями цих Народ-них Залитів Чину й Духа. Звертаємо ової очі тем долею на Схід до жерт-вор криві й життя окупається воля народу, до криві сини й дочка України оловняють згадати героїв наших днів: Беззубових, Головінових, Біласів,

Однак їм не вдалося зупинити процесу кристалізації і завершення української самоствітницької ідеї. Чорнітій український самоствітницький рух адекватно бачив і об'являв більшовицьку тактику та деякі конкретні, недозрозумілі відповісті на її чорнітійшим чином за що він бореться. І навіть пішов за українськими самоствітниками, бо він повірив їм, він побачив не у криях, а на ділі, здійснення своєї національної ідеї.

Довгі часи бездержавного існування не здолали волю українців здобути незалежну державу. Торстоке загальне нищення більшовиками, протягом 15 років всіх українських державних творчих сил та цілого українського народу не тільки не привело до знищення української ідеї націоналізму, а навпаки ще більше підкріпило його.

Український самоствітницький національно-революційний визвольний рух виявився як третвор політичний і при тому абсолютно реально могутньою силою. Ця сила штовхнула всі поневолені більшовизмом народи до боротьби за своє визволення, за своє самоствітне державне існування. Зона примусила поневолені народи очинитись від дурману різних комуністичних, соціалістичних, інтернаціоналістичних та соціалнаціоналістичних отрут, висунувши на порядок денний народоправство народу та волю окремої людини. Зона отаде на захист найліпших якостей людини її волі, думки, ініціативи, гідності і творчості.

Зьгодні Україна, як один з перших організаторів фронту поневолені народів отаде в перших його рядах та активно виступає проти більшовицько-москвовського імперіалізму, проти диктатури сталінсько-партійної влади. Україна разом з іншими поневоленими народами бореться за здійснення національно-політичного самоствітнення і державного відокремлення та за повну свободу свого державного і суспільного життя.

Революційно-визвольна боротьба українського народу протягом останніх років, як під час війни так і по війні, оправдала не тільки своє доцільність, але й konieczність. У кожній боротьбі з тертями, але кожне боротьба духово й морально цементує навіл. З боротьби за своє самоствітність Україна не орієнтується на чужі сили, на зовнішню інтервенцію. Зона розраховує лише на свої власні сили та на протиріччя всередині СРСР, що являються в результаті більшовицького політично-економічного поневолення та терору советського режиму. Зовнішні сили можуть бути лише допоміжними /якщо вони будуть/ але їх український революційно-визвольний самоствітницький рух не отавля і не отавить за вирішальний чинник. Українці аже з гіркого досвіду знають, що воля ім ніхто в дарунок не принесе, а волю потрібно вибороти лише самою. Волю та державу він мусть здобути сам.

Фронт поневолені народів постійно зміцнюється, активізується, набирає по раз ширшого змісту, притягає в свої ряди всі вільнолюбні народи, поглиблює отагу боротьби за волю та поступово отавля в життя найвищий принцип людства: свобода народам, свобода людині!

Нині немає ніякого сумніву в тому, що революційно-визвольна боротьба українського народу проти більшовизму отавила всі прохари українського суспільства, і розгорнулася на всіх українських землях.

Зьгодні, аджеється, аже перед української еміграції не зніждється ні одної здороводумної людини, аже заперечувала б доцільність героїчної боротьби збройних народніх сил - Української Повстанської Армії /УПА/.

Саме життя отвердило правильність стратегії та тактики політичного прогнозу та принципу українського самоствітницького революційного табору.

Отже один із наших аспектів - аспект внутрішній і національної свідомості кристалізується в абсолютну реальну, чисту й міцну ідею, що нині просянута до найбільшої глибини всім народом українського народу.

Другий аспект - аспект есторично-економічний був для поневолення України скорше прохаттям, чим добром. Річ певна, що коли б Україна не була так природньо багата та географічно не лежала б на шляху Сходу Європи при Чорному морі - вона б не була тою притягаччою землею на яку зніждять всі імперіалістичні імперії. І перша і друга світові війни безумовно були за володіння Україною. Нині ця Європа поступово приходиться до перекопання, що довго, доки Україна не буде самоствітним державою - війни у Європі не уникнути, спокоя не буде.

Одним з негативних оторів українських земель перед першою світовою війною було соціальне недорозвинення українського національного організму, недостатньої чисельності інтелігенції та національно-свідомого робітництва, аже то національно-свідомі мешканці міста. Ці прохари громадської суспільності були аже самоствітницькі. А аже б були самоствітницькі то в більшості не активні, а пасивні. Більшовицька влада урахувала цей отаг і поведе спеціальну політику по відношенні до цих прохарів, намагачись поставити собі на отагбу українську інтелігенцію та опротерізувати до рятують влакком індустріалізації та колективізації широкі українські маси, а в тім часі й українське робітництво.

Іа большевицька політика з ової основи мала за ціль знищити психо-логічно й ідеологічно національно-самотійницький потенціал українського населення. Саме й ця злія большевиком не повелела. Шортока експлуатація українського багатства, економічне гноблення, використання України як військового плацдарму, - зміцнило, окристалізувало та злило аспект зовнішній з аспектом внутрішнім.

Отже загальний білава для української опреси, недичаючи не те, що Україна змішла в другої опреси тішні зруйнованом, окристалізованом та по-неоде великі людські й матеріальні тертя - в абсолютно позитивний в національно-політичному відношенні, до самотійницького визвольного руху.

Кризовий досвід боротьби остейних 30 літ приспішив процес націоналізації. Україна змішла себе національно і твердо ступає до ового національного державного підроззнення.

Щодо звідення, доки ми змичаємо перебуваємо на еміграції, сконцентрувати ової силки, і увагу та напруження коли й свідомости жертвенно допомогти воцхчій Україні, на воїх відтинках визвольної боротьби за Українську Самотійну Оборону Державу.

о-§-о

Ігор Київлянин.

ІН ТРАДІЦІЙ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ РАКИ, СТАТЬ ГАЧКАМИ
БОЛЬШЕВИЦЬКОГО ІМПЕРІАЛІЗМУ.

Серед київських аспірантів УАМІН-у /Українських Асоціял Марко-Лєніновських Інституцій/ в 1935-36 учб. році особливо вирізнялось одна аспірантка Поліна Миколаєнко /чл. партії/ і два аспіранти, - Засиль Цвітков і Дмитро Гак /тех. чл. партії/. Вирізнялось вони, звичайно, не якимись там науковими здібностями, чи науковим трудолюбством, без чого не може бути вченого, а навпаки, - овоєю тупом безрадністю і лєдарством, прикритими "большевицькою шильністю" по відношенню до "класових ворогів".

В протилєкції до Поліни Миколаєнко і Засиля Цвіткова, Дмитро Гак не миг "приворотити" себе навіть "большевицькій шильності", відверчивши виключно черці горілки та "девушками", що було причиною того, що неш Мітьке "де жартує з... "девушками" там і зночує", змійть того, щоб ночувати в гуртожитку УАМІН-у /на інститутській вулиці ч. 8./ і нарешті неш Мітьке зовсім перестав ночувати в гуртожитку. На питання, що трапилось з ним, він відповів так: "Знайшов собі в кімнаті... жєнився..."

Де ж це було така кімната? - запитали в нього вої аспіранти і наукові робітники міста Києва, що були "алчущі і тахдуші" знайти собі якщо не кімнату, то принаймі якийсь куток. Де ж була така кімната? і Мітьке Гак гартом і з чордлом за себе, відповів: "Недалеко біля колиби Богдєна Хмельницького" /улюблений вибір партійно-комсомольського активу міста Києва./

Та недовго тривело Мітьчине шастя з бучшою "девушкой" в окремій кімнаті в центрі міста Києва, біля пам'ятника Богдєна Хмельницького. Пригадує собі, як одного дня серед аспірантів і наукових робітників УАМІН-у, Інституту Червоної Професури Академії Наук та Університету міста Києва рознеслась чутка, що "неі номі арештувано Мітьку."

Гачка? - Перешитували змивовано одні в одного вої ті, що знали його особисто.

Так, так - Гачка.

За що? Зін же ян і Миколаєнко, як і Цвітков, за що ж його?

За те, що він - як і Миколаєнко, як і Цвітков, але результатів його большевицької шильності" немає. Миколаєнко зстернуло на себе увагу ового Стадіна і забіяка такою становище, що переш неш окидеть шопки навіть Постихів і Мосіор. Цією ж великою аспірантуру і перейшов офіційно на роботу в якийсь змійт у зєстінках тоїх тих професорів і академіків, які, не знаючи його темних совчарєжєні від нього, вичоловчвали думку, що він немає надєжних знань і надєжних знань, щоб шчитися в аспіратурі. А Гак, зредивши, що знайшов кімнату з "девушкой" і зєбувши ової обовязки - відстав у гєдуші "большевицької шильності" по відношенню до "класових ворогів".

- Так це його шастя мєжд на бундарт?

- Звичайно, от побачив, що він так довго не буде, його видустять; тільки "просуруть з пізном і наманєжє".

Рієні думки мємарували про Гачка перед київського аспіративного і наукового світу. Ті, що не були певні про повернення Мітьчине з якого, перештєди витєтєжєні з бучшою "девушкой" його шинков, щоб це витєтєжєні не послужити і науковці які були певні, що Мітьке благополучно виїде з якого і знову ходитимє по київських вулицях, шитимє шиво і на ходу переховуватимє гарячі шоріжки з "печінкою", бо ж робітникам мєжд змичає на щоє - і на

пива і на перічки і на "дегуши" - всі ті не боялися не лише привітатися в "гого жінков", а навіть могли й поговорити з нею, чи то навіть позичити їй грошей, оскільки вона, як жінка "героїна народу" голодувала.

Через деякий час, всі ті, що ризикуючи, вітали з жінков Гака, мали "поекмчати" привітатися з самим Гаком. А ті, що боялися вітатися перестали боятися. Але Гаков, а особливо Гак, не помічали тих людей, а якщо й помічали, то з певною "ухаженицькою".

Зийшовши з війни, Гак зробився терий "святий", терий "активний", що зміг замінити собою і "Миколенкову" і Ціткова, яких забрано з еспіратури на "керівну партійну роботу". Згодом, коли про московсько-більшевицькі арешти і терор в Україні заговорив увесь світ, "верний син трудового народу" - шеф кадр ССРР - 8-го був переринутий кудиось, на якусь іншу роботу і зник, як у воду впер. Миколенко, яке було першим сигналізатором московсько-більшевицького погрому України в 1935-36 роках, зникла також незідомо куди. Цітков, який користувався службовим становищем ниві арештував головно незначиті людей і згодом особисті порухунки з ними - застрівлявся. Радшиши з цієї "тріоди" Митька - Дмитро Гак. Цього "залувано" тепер "кандидатом економічних наук" Інституту економіки Академії Наук УРСР. Основні завдання Митьки Гака - були гачком московсько-більшевицької імперіалістичної централі. Уся увага цього Митьки точно звернута на Москву, Кремль і "товариша" Сталіна, і має він один - єдиний вираз.

"Чого їзволите?"

- Хочемо закинути гачок за Босфор і Дарданели - кажуть йому Москва, Кремль, "товариш" Сталін.

- "Будьте любезні, потелуйте, прошу!" - відповідав він і одівши за отлі піше по "стехановському" отатейку: "Україна - чорноморська держава!" "Без виходів до Чорного Моря - тише він, - торгіваля України неминуче опшчається в застої"... "Тому українське громадськість зважає, що одне з не"васних і невідкладних завдань воєнної політики уряду УРСР - шитенях чорноморського басейну - зшити різних застої до нялетного захвату своїх інтересів як гачкої і провіної чорноморської держави, якою вона є тепер, і зотанозити надійні гарантії шильного розвитку радянського сулюоплецьтве, миру й безпеки на підвєдних кордонах українських земель.

Зсі ці вимоги підказує авторові "національне свідомість українського народу, його гачобовничий характер, його бачеві традиції та героїчний епош".

Так зрадники і зспроденці українського народу - гачки московсько-більшевицького імперіалізму винутупють від імені українського народу. Зсіому звітові відомо, що заходження Босфору і Дарданелі не покинула російського царизму як до його смерті в 1917 р.

Спадкоємць російського царизму, російський більшевизм, по дорозі до звітового пенування московської імперії таке за всяку ціну здобути чорноморські ворота Босфор-Дарданелі. З цієї метою використовувались Москва і такі різні гачки і гачки для того, щоб за їх допомогою виправдати звичольно-імперіалістичну експанзію. Московсько-більшевицька централі наказала Гачкам називати тепер Україну "самостійною національною державою" чорноморської парті царської Росії, а потім більшевицького ССРР накезано їм називати українськими портами, тобто інтереси московського імперіалізму зидізати за інтереси України, моцля, без "Босфору і Дарданелі" Україна неминуче опшчається в застої а це в'язи чергу привоодить до неминучого оковування її продуктивних сил /Д.Гак "Україна чорноморська держава", "Сучасне і майбутнє" ч. 7. 1945 р. ст. 44/

Не підставі такої московсько-більшевицької пропаганди, кожен українець зобов'язаний зробити для себе такий висновок: - "За родину, за Сталіна, за Босфор і Дарданелі - зпероді!!!"

Але не обдурити москалям-більшевицям і їхнім агентам різних гачок-гачком немого українського народу. Кожен українець розуміє, що для того, щоб Україна була самостійною національною державою, щоб Україна була великою чорноморською державою, треба зшити більшевизм і його агентуру різних гачків, то зиконуть функції московсько-імперіалістичних гачків.

Тільки на трупі московсько-більшевицької імперії Україна буде великою чорноморською державою.

Вірніють Б о г о в і і вірніють В а т ь к і в а н и і -

це джерело некої сили навіть у найбільш злидених і безпроглядних умовах життя.

В боротьбі з загарбниками УКРАЇНИ

За Українську Самостійну
Соборну Державу!

Смерть гітлерівським і бо-
льшевицьким загарбникам!

ДО УКРАЇНСЬКОГО НАСЕМЕННЯ ЗАХІДНИХ ОКРАЇН УКР. ЗЕМЕЛЬ І

На підставі угоди між сталінським урядом та Польським Комітетом Нац. Визволення, від 9. IX. 44р., цими днями оголошено "Повідомлення українському, білоруському, російському і "русиновському" населенню Польщі", про можливість і порядок евакуації на територію України/термін подати заяв, або усні оголошення - до 31. X. 44 р./.

В оповіщенні говориться, що "евакуації" підлягають громадяни української, білоруської, російської і "русиновської" національностей, що проживають в Холмському, Томашівському, Лубачівському, Ярославському, Перемишльському, Ліновському, Замостецькому, Красноставському, Вілгорайському, Влодавському повітах і в інших районах Польщі, які бажають /якщо йде мова про бажаючих, то чому тоді "евакуації" підлягають, як сказано на початку цієї фази?/ переселитися з території Польщі на Україну /УСР/.

А чи питався Сталін в українського народу про його згоду переселятися з його рідної землі тоді, коли вислав своїх агентів з т. зв. уряду УСР підписувати таку угоду. Ця угода - є звичайнісінький політичний хитак сталінської політики поневолення народів, як і штучний кордон між СРСР і Польщею, створений пастухам на забаву і курям на сміх. При цьому більшовики дуже багато обіцяють для переселенців і дуже м'яко стелять, а що дадуть і як буде м'яко на їхній постелі, - добре відомо.

Більшовики обіцяють рай, а дають пекло!

Український народі!

З угоди між сталінським агентурним урядом т. зв. УСР і Польським Комітетом Нац. Визволення, та по більшовицькому "гнучкого" оповіщенню про евакуації яскраво видно, чого Сталін тим хоче досягнути. Сталін хоче повбавити нас нашої прадідівської землі, де від віків жили і парцували наші предки, де в боротьбі відстоювали інтереси України на її західних кордонах. Сталін хоче повбавити нас власних хат і майна, він хоче наших дітей зібрати в амичерські гуртожитки, а кількості тисяч бездомних і безпритульних трудявотних жмуш-переселенців-нуздівін хоче зробити професійними рабами каторжних робіт у більшовицьких колгоспах, на заводах, шахтах і військових будівництвах. Іншими словами кажучи, Сталін хоче на рахунок переселенців доповнити своє військо гнаних і голодних, як для фронту, так і тилкових робіт, спрямованих на його імперіялістичні цілі та наше поневолення.

Для українського народу відомо, що т. зв. сталінське переселення поневолених ним народів є одним із засобів їх знищення. Це - поперше. А по-друге, українці зазначених в оповіщенні про евакуацію повітів, мешкають не на території Польщі, а на території України. І тому жоден українець не покине свою рідну землю та не будуть нікуди переселятися! Якщо Сталін зостосує примусове переселення, то український народ відповість на це - воїм засобами пасивної і активної самооборони. Український народ знає, що кожний сталінський переселення шлях провалить на Сибір і на Соловки, звідки не лише не повертається, а верон їхньої кистки не приносить.

Смерть сталінській тирмі народів - СРСР! Хай живе Українська Самостійна Соборна Державо! Хай живе Провід Українського Народу - УВР!

===== СТАЛІНСЬКА "ЦЕРКВА" =====

Сталінські безбожники, зліквідувавши на ОСУЗ Українську Православну Церкву, по закінченні другої світової війни, приотушили до ліквідації Української Греко-Католицької Церкви на ЗУЗ. Боротьбу проти Греко-Католицької Церкви розпочали під фальшивим гаслом: повороту до батьківської православної віри. Створена т.з. "Ініціативна Група" на чолі з О.Д.-р.Г. Костельником, стала знаряддям в руках сталінських безбожників, які щойно недавно розпростилися з Українською Автокефальною і Православною Церквою.

Тут поміщуємо виписки із заклику "Ініціативної Групи", з яких аж надто ясно, до якої то "православної церкви" сталінські вислужники "навертають" українців греко-католиків. Російське православ'я, стало ще одним комуністичним злочиним. Тим разом при допомозі сталінського православ'я, кремлівські бандити, винищують Українську Греко-Католицьку Церкву, її єпископів, св'ячеників і вірних. Терором, насиллям і засланнями, поширюють комуністичні агенти, нову безбожницьку віру - сталінське "православ'я". В зверненні до греко-католицького духовенства на ЗУЗ, що його видала т.з. "Ініціативна Група", находимо ясний образ і ціль сталінського "православ'я", і для інформації наших читачів подаємо окремі виписки.

===== ДО ВСЕЧЕСНОГО ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО ДУХОВЕНСТВА В ЗАХ.ОБЛ.УКРАЇНИ. =====

В нашій греко-католицькій /унітській/ церкві прибувалося аж забагато суперечностей, щоб вона в нинішніх епохальних перепетях, коли вся Європа в корені . . . страдала - також не страдала в корені.

. . . Це ясний історичний факт, що церковну унію в давній Польщі придумали й перевели поляки на "знічене Русі".

. . . І якби не Росія, яка саме-тому, що бачила загибель нашого народу під Польщею, не звільнила нас від польського пригнічення, то наш народ уже до "весни народів" в ХІХ ст. був би перестав існувати. . .

. . . Уніяти в Росії покинули унію, бо прийшли до якої свідомости, на що унія була придумана і до чого вона вела їх. Унія навіть політично затемнювала розум уніятів.

. . . В ХІХ ст. наша уніятська церква поволі скинула з себе польське духове поневолення і саме вона відродила наш народ національно. Та це сталося не завдяки унії - унія була власне перешкодою для нашого національного відродження, бо зближала наших предків з поляками.

. . . Нашим зиском в Австрії було те, що наш клир, якого давня Польща доцільно тримала в темноті неучтва, на австрійських університетах осягнув освіту, різну з освітою німецького католицького клиру. . .

. . . Наша унія отала не "унія" /вс'єднання/, а сепарція від місцевої рим.-католицької церкви а ще ми, завдя унії, китайським муrom відділились від наших православних братів на церковному полі, то наша греко-католицька церква стала наче заморожена, ізольована гай від усіх.

. . . Щоб рішучіше зв'язати нашу церкву з римським, Рим завів celibat духовенства в нашій церкві, не зважаючи на протести духовенства.

. . . Епохальні історичні перепетії від 1939 р. закінчилися тим, що Радянський Союз, завдяки світлим перемогам своєї героїчної Армії, під проводом першого маршала, незрівняного Сталіна, по величезним жертвам, і зусиллям, звинувив нас від польської і від хакливої нацистської Німеччини, зібрав усі українські землі - а ще більше: спасав усі славянські народи від загибелі.

. . . Унія - це історичний спогад і символ утядку нашого народу, чужинського поневолення.

. . . І як же ж могла б наша уніятська церква проспирувати в цих нових умовах, коли вона знайшлася в орбіті православного світу. . .

. . . Коли ввесь український народ вс'єднавоя в один державний організм, то для наших провідників повинно було стати ясно, що мусять прийти також і до вс'єднання на полі віри та церкви нашого народу, а вони навіть - celibату не відкликали і засугестіювані Римом /"Пер всо, mei Рутені, Оріантем, конвертандум спєро"/, мріяли про здобуття України для Риму.

. . . Одним повідомляємо Всє, Всєчесні Отці, що з дозволу Державної

влади зав'язалась "Ініціативна група" по воз'єднанні греко-католицької церкви з православною церквою з осідком у Львові. Її метою є ви-вести нашу церкву з безвладдя та безвластя, в якому вона опинилась. Державна влада признаватиме тільки зарадження нашої "Ініціативної групи", а ніякої іншої адміністративної влади в греко-католицькій церкві не буде призначати.

...Самозрозуміло що наша "Ініціативна група" стоїть і стоятиме на ґрунті широкого патріотизму до УСРСР і всього Радянського Союзу, бо це диктує здорового розуму і українського серця.

...Як сама наша мисль, наша "Ініціативна група" має довести нашу греко-католицьку церкву до воз'єднання з усією всеруською православною церквою.

...Відчувємо потребу виразно зазначити, що ніхто не боюся того, що через наше воз'єднання з православною церквою впаде побожність наших вірних.

...Намі окремим оященям повинні якнайскоріше вступити в члени "Ініціативної групи" у своєму власному інтересі, бо для них буде потрібна наша посвідка. Вступати в члени "Ініціативної групи" можуть також і дітки.

У Львові 29 травня 1945 р.

О.Др. Гавриїл Федорович Костельник...

О.Др. Михайло Іванович Мельник...

О. Андрій Андрієвич Пельвешський...

"ВИБОРИ В НАЙДЕМОКРАТИЧНІЙШІЙ КРАЇНІ"

Большевицькі вибори 9 лютого 1947 р.

До "загального свята" - виборів до Верховної Ради СРСР большевики приготували заздалегідь цілий СРСР. На місяць перед означеним речинцем 10.2.46р. розгорнули вони широку пропагандистську акцію в цілому СРСР, а зокрема в ЗУЗ /тут нарід, "одурманений" укр.німецьким націоналізмом, треба було спеціально "освідомлювати"/. До тої роботи заанґажували большевики весь свій актив - партійних і комсомольців та безпартійну інтелігенцію, як учителів, професорів. Особливу увагу присвятили вони для села, куди відрядили найкращі пропагандистські сили, щоб там вели роботу. Для пропагандистської передвиборчої акції випустили цілий ряд брошур, листівок, плякатів, кличів, портретів і тям закидали в неограниченій кількості цілу Галичину. Звесь елемент заанґажований до тої акції, коли добровільно не хотів вести передвиборчої проп. роботи, був насильно зтягнений і зоставлений через НКВД вести поручену роботу.

Цілий терен був поділений на виборчі дільниці, які склалися з виборчої комісії. В склад комісії входили: голова, члени виборчої комісії, "доверене лице", агітатори. Голова і члени виб.ком. виготовляли списки виборців, стежили й відповідали за докладність листи виборчої. "Доверене лице" - це уповноважений по справах виборів НКВД, кот, який відповідав за цілість, переховував виборчі списки, бюлетені, був політично відповідальним за перехід виборів. Агітатори вели пропагандистську роботу, а також завданням їх було якнайкраще зацікавитися в виборам, щоб відповідно характеризувати їхню поставу до виборів. До всіх членів комісії належало приготування відповідного приміщення до виборів, устроїти його, прикрасити згідно з вимогами большевицької пропаганди. Виборчі локалі були переважно в школах, або в більших шлях. Складалися вони з трьох кімнат - першої, де були члени комісії разом з списками виборців /підчас виборів, кожний виборець зголошував - завсь - зазначувано його прихід на списку, і тоді одержував бюлетень виборчий/. В другій кімнаті були улажені кабінки, які переважно були так приготевані, щоб уможливити нагляд над тим, що твориться в цих кабінках, а саме: були відгороджувані тонкими газоними заплатами, через що все було видно, або, коли заплони були з тяжкого густого матеріалу, частина заплони була відгорнена так, що не важко було обсервувати внутр кабінки. В третій кімнаті була приміщена урна, якої берехли військові офіцери. Підчас самих виборів у виборчому локалі крутились багато людей - цивілів, які обсервували виборців, стояли в поблизу кабінки і ніби під претекстом того, щоб допомогти виборцям, стежили за потягненнями виборців. Звесь виборчий персонал був штучно чиний і звичливий, що з них виходило дуже комічно.

Вживали слова "пан", але так неаручно, що наглядно зраджувало це, що дане слово введено в короткому реченні - напр.: "ти пан іди сюди", сюди в эту кабінку пані і т.д. Були випадки, що агітатори з надмірної ввічливості заводили виборців відразу до урни, не давши йому змоги ані прочитати бюлетеня, ані зайняти якесь становище - за або проти, лише з мішечка і безвотережно віддавати голос за кандидата.

В тиждень перед виборами були переведені в містах і місточках про-бні вибори для персоналу комісії. Для більшості заохоти, щоб якнай-скорше голосувати, було оголошено, що хто перший віддасть голос, одержить премію в сумі 3000 руб., що залишилося лише обіцянкою. Так в приготуванні наблився день виборів. В той день до помочи виборчим комісіям були заангажовані всі автомашини, завданням яких було до-стачати до виборчих дільниць тих, що не опішилися віддати голосів. Коли минали години за годинами, а виборці зголошувалися в дуже міні-мальній кількості - переважно рускі і жиди, тоді агітатори кинулися по своїх "участках", щоб зганяти виборців. І так ходили по хатах виганяти людей до виборів всіх, кого отримали на вулиці, тягнули до виб. дільниць, або доставляли їх автами, які мали в цей день до диспозиції. Були випадки, коли не заставали виборця в дома, йшли за ним до ресторану, церкви, /залежно, куди він пішов/. Так під пресією НКВД, точними опісками, які були сильно контрольовані, майже всі виборці міст взяли участь у виборах. Були випадки, що виборець приходив і за-тавав уже відданий свій голос - /боялися, що він зовсім не прийде, й кидали голос самі/. Крім цього до кожної виборчої дільниці були приліплені т.зв. "літаючі виборці" - це були переважно офіцери, які мали документ, на основі якого голосували в кількох виборчих дільни-цах стільки разів, стільки було треба для доповнення бракуючих голо-сів.

Вибори на селі виглядали назовні в приготуваннях так само, як і в місті, з тим, що загально ніхто не голосував. Минало допоздні і по-полудні, а до виборів ніхто не йшов. Тоді більшовики ходили по селі з урною і кожного стрічного змушували до кидання бюлетного листка, але люди й від них втікали. Були випадки, що більшовики казали дітям підроткам кидати бюлетені тоді, коли не могли старих знайти.. На кі-нець не маючи іншої ради, кидали всі бюлетені в урну, по "вилізало, як шило з мішка" в відрахуванні голосів /часто було більше голосів, як голосувачих/. Вся перфідія і майстерність в брехні виявилась при підрахуванні голосів, що робила після голосування виборча комісія. Тут показалося, що кожний бюлетень, який попав у виборчу урну, в яко-му він не був би в стані, є важним. Бюлетень перечеркнений - голос важний, окреслене прізвище а ім'я лишина, чи навпаки - теж важний, подертий листок теж впливав на важність голосу, мовляв виборець зробив це через неосторожність. Одиною бюлетені з різного рода напи-сами не брали більшовики в рахубу, лише "довереное лицо", навіть не даючи змоги іншим членам комісії це прочитати, щоб не заразились "українсько-німецьким національним дуром", - як сказав один з НКГБ'ів, відсилав такі бюлетені з відповідальними коментарями до обл. управлі-ня НКГБ. Мимо цього, що були різні комбінації зі сторони виборців, щоб не віддати голосу на вислужених кремля, комісія відповідну кіль-кість бюлетенів докинула, так що по відісланні особливих бюлетенів до НКГБ - залишалося 100% голосів, яких по опісанні протоколу відіслано до вишнього. Отже по більшовицькому це називалося 100% - фреквенція виборців доказ про "єдність радянського народу" і "відданість" бать-кові Сталінові і його саратникам.

Рівночасно з більшовицькою широко розвиненою пропагандивною акцією, була розгорнена наша протикація - пропагандивна й саботажна. В цілому терені Зах. України було переведено ряд акцій, які мали приготувати нарід до загального бойкоту, опіс накинених, виборів за гнібителів укр. народу. І так напр. в усіх селах були переведені мітинги, збори, на яких з'ясовувалося громадському потребу бойкоту більшовицьких збо-рів, нищено списки виборців і виборчі приміщення, підмінювалося в баг-тьох місцях залізні рейки, нищено мости, розкинено противборчу літе-ратуру в селах і містах, здержувано місцевий елемент від провиборчої пропаганди, а коли здержування не помагало, агітаторів нищено. Проти-виборчої акцією був опіс опіс і Львів, в якому пару разів роздирано більшовицькі клкчі, а наліплювано опіс, 3 рази ушкоджено електризму, в наслідок чого Львів був позбавлений електр. струму.

Противборчою акцією були огорнені всі зах.укр.землі, що у висліді відбилися на ворожій поставі цілого українського населення до більшовицьких виборів.

Українці, розуміючи вагу цього, що удача чи невдача виборів говорить про поставу народу до більшовицької панівної кліки - збойкотували вибори, зазначуючи тим осьь негативну поставу до ворога... Українське селянство, як дуже малими винятками не віддало зовсім голосів, а тоді коли більшовики намагалися силою зоставити до голосування, радили собі втечор, не пускали більшовиків до хат, тощо. В містах, де населення було більш контрольоване й не мало таких шансів до оборони, голосувало, однак різними дописами на бюлетенях як: "не голосую за владу терору й змуцання", "геть з більшовицькими виборами - голосую за Самостійну Україну" і тп., нищенням бюлетенів, і як могло заявляло, що не голосує за більшовицьке панування на Україні. Були вправді і такі одиниці, які зі страху, або щоб підхлібтися рад.владі голосували, але таких було мало і вони губилися в масі народу, який свідомо не голосуючи заявляв, що не визнає панування Москви, її виборів і взагалі зарадження червоного окупанта.

-----000000000-----

ЖИТТЯ ЗАКАРПАТТЯ ПІД СОВЕТСЬКОЮ ОКУПАЦІЄЮ

/з крайових звітів/

Ворожа пропаганда і агітація. Помимо всяких невдач і праязок ворожої пропаганди на тому терені, більшовики тим д у ж ч е поширюють свою пропаганду та роблять на неї спеціально сильний натиск. Більшовицька пропаганда у масах немає жодної підтримки. Кожен громадянин при запиті, що нового в новинках /так зовуть часопис/, відповідає - новинок не читаю, бо там, що слово, то брехня, при чому наводить більшовицьку солодку пропаганду з короткою дійсністю.

Закарпаття закидаю всіми центральними, республіканськими часописами та журналами. Крім тих є обласні та окружні часописи. Обласні газети: "Закарпатська Україна" - тираж 15.000 т.; руською мовою "Закарпатська Правда", укр.мовою; "Закарпатська молодь", укр.мовою; "Червона трибуна", укр.мовою; "Руське слово", укр.мовою. Часописи прономерують: адміністративні установи, комуністи, інтелігенція та в дуже малих кількостях селянство і робітництво і то тільки для читання політичних новинок. По селах використовують комуністи на щотижневих мітингах /голосних читаннях/, що їм вдається теж в дуже малих кількостях. Листівки, лозунги, плакати появляються перед відповідними акціями, державними святами, господарчо-пропагандивні та інші. До того населення прив'язує не більшої ваги, як і до більшовицьких газет і інших родів пропаганди.

Святкування більшовицьких свят проходить там в слідуєчій спосіб: Ворди здержано працю на заводах і фабриках а робітниками роблено святочні мітинги. Звичайно 30-40% робітників на мітинги не являється. В селах святкують свята: комуністи, їх омпатими, яких є дуже мало, комсомольці, урядовці і то не всі та шкільна молодь. В кожному кльбі в час свят роблено святочні мітинги. Зі словом на мітингах виступають комуністи. Подекуди хтось із сільської інтелігенції, як учительство. На мітинги зганяли всіх, кого тільки отрінули. Населення в час свят скривалося, щоб не йти парадувати і тішитись своєю бідою. По укінченні мітингів перемашеровували парадним маршем вулицями села шкільна молодь та урядовці.

Під час маніфестації шкільна молодь робила різні саботажі, як: держя транспарентів, нищення портретів більшовицьких "вождів" та ін. Майже в кожному селі в день більшовицьких свят великий процент шкільної молоді робилась хворю і на свята не являлась. Приблизно в такий спосіб відбуваються всі більшовицькі свята на терені Закарпаття. Більшовицько-пропагандивні мітинги останніх часів, які відбуваються по селах ряз, а то і двічі в тиждень, призначені п'ятирічному плану. При кожному мітингові підчеркують, що закінчується тоді добре, коли скінчиться п'ятирічний план. Служачів мітингу а зашкали дуже мало, і ці які є там присутніми, опинились там примуєво.

Кіно в окружних центрах висвітлюють що дня. По більших селах, як Дубове, Терново, Тересово, Грушево, висвітлюють картини раз, а навіть два рази в тиждень. менших селах двічі в місяць. Репертуар головню воєнно та господарчо-пропагандивний. Зесном 1947 р. до Ужгороду заїхала капеля України "Думка". В репертуарі "Думки": українські народні пісні, пісні народів СРСР, твори Шапоріна: "На полі Куліковому", Тагаренка "Україно моя", Прокоф'єва "Александр Невський".

Перед кожною акцією рояться по селах окружні та сільські агітатори. Зміст їхньої агітації: Для покращання життєвих умов, треба виконувати зарядження та норми наставлені урядом.

Наша пропаганда і агітація. Рейдуочи по землях Закарпаття зроблено слідуочи мітинги та роздано літературу: Один мітинг з населенням села Терново. Мітинги оприймали слухачі з великим зацікавленням та піддержанням всіх висловів. Запитання зі сторуни слухачів: "Чому ми не здобули своєї держави в 1918 р.?", "Чому так багато галичанів воювало в німецькій армії?". Другий мітинг роблено з населенням сіл Терново і Грушево. Третій з населенням сіл Апра Нижня, Терново - учасників половина українців - друга румуни. Четвертий з робітниками лісорубами села Колочава. Хід думок інших мітингів прибілично в той самий, з деякими виїмками та додатками. Запитання які виринали на інших мітингах: "Що мають робити коли не буде війни?", "Чи Англія і Америка помагає нам в нашій боротьбі?", "Що є з родинами повстанців?", "Що ми думаємо робити, коли не буде війни в скорому часі?", "Чи можемо їх приймати в свої повстанські відділи?". Були теж запитання з програмових питань нашої боротьби. На всі питання отримували належну відповідь.

Характеристика мас. Всі шари суспільства закарпатського населення у великому ворожому, а навіть антагонічному настрої до большевицького режиму та його адміністрації. Всіх адміністраторів, комсомольців, членів і кандидатів компартії зовуть зрадниками свого народу, своєї релігії. Всюди помічається два табори: I. - члени, кандидати компартії - комсомальці, деякі урядники та їх родини. Другий табір решта українського суспільства. Якщо хтось з громадянства заходить в розмову з кимось з першого табору, то тільки в справах урядових, чи їм подібних. Комунисти заявляють на кожному кроці, що їх тепер влада, що вони можуть робити, що їм подобається, та ніхто не має до них права. Заявляють теж, що їх влада вічна і непоборна. Решта громадянства підкорена кільком чи кільканадцятьом комунистам і своєї волі назверх виявити не може, через страх перед ними. Всі накази, зарядження, хоча б вони були стократно ворожі для нього, мусять приймати за добрі. /Слова кожного селянина, робітника, інтелігента/. До всякого рода большевицьких заряджень населення ставиться з прикирством, і якщо виконує і повинується їм, то тільки тому, щоб не наразитись на кари, вивози, тюрму. З випадки, де населення ставить спротив большевицьким зарядженням. Прим.: в селі Терново, де був строгий наказ здавати молоко державі - здали молоко державі і літру. Громадянин, який приніс молоко заявив до молочаря таке: перечистві мим машину та виомаруй свій фартух. Справа з поставою молока отоїть не інакше і по інших селах. До іншого рода заряджень ставляться теж ворожо. З певна кількість селян, які не підписали позикки, не дали м'ясопоставки, контингенту зерна, бараболі та інших продуктів.

Большевицька пропаганда не має не то успіху, а навіть ззнає на кожному кроці неприширеної критики. Кожий громадянин, навіть шкільні діти, скажуть вам, що він чув, як оповідали за чехів і малярів, що в СССР один метер пшениці коштує 16 крб., і кг. г'яса 9 коп. а робітник заробляє денно 15-25 крб., але як він тепер переконався, то не тільки на папері. По таких цінах можна тільки продати державі, купити можна в державі і метер пшениці - 5.000 крб., а робітник заробляє не 25 крб., а 10 крб. Заявляють теж, що сьогодні поза межами СССР думать, що це все правда. Знову тюрми, вивози, погрози застрахують народ тимчасово і то тільки частинно. Народ арезегнований з життя. Про нашу боротьбу знає все громадянство. З програмовими та політичними ідеями нашої боротьби - познакомлене. Всі вірять і відчувають, що ми їхні діїсні оборонні, та боремось за краще життя. Тут користуються такими аргументами: Підтримка повстанців масами Галичини, чесна поведінка повстанців до побідженого населення та іншам.

Ці дані сягнули своїми очима, частинно розповідь рейдуючих різного рода людей по теренах дії УПА. Все не як попередніх років звали нас "бандитами", але все нас повстанцями, які борються за повалення більшовизму та побудови своєї держави. Тех задоволені з того, що ми є об'єктами релігії.

В.К.Б.О.Р.У.

до Верховної Ради УРСР дня 9 лютого 1947р. Голосування на Закарпатській області дня 9 лютого 1947р.

проходило за кандидата в депутати до Верховної Ради УРСР Пінчука. Пінчук родом з Закарпаття, був у більшовицьких партизанах. Як кандидат в депутати, перед виборами їздив по виборчих округах, де виступав з промовою. В своїх промовах підчеркував, що він бідний робітник віддав своє життя за добро працюючих, що він був активним діячем в розгромлюванні фашистської Німеччини та приєднанні Закарпаття до УРСР. Ширші маси загалом про минувшину Пінчука не знають нічого.

Підготовка до виборів. В кожному селі, чи населеному пункті потворено агітаційні гуртки. Агітаційними гуртками керували передусім учителі, комуністи та інші інтелігенти. На зібраннях агітаційних гуртків вивчали: "Конституцію СРСР", "Положення про вибори". На зібраннях агітаційних гуртків без примусових засобів виявилось двох-трьох громадян та керівники агітгуртків. Були випадки що робота агіт. гуртків закінчувалася 2-3 годинною присутністю самого керівника гуртка. Прим.: В селах Брустури, Апшиця, Красношора, Калини та в багатьох інших той округи. На зібраннях агітаційних гуртків комуністи, комсомольці ловили громадян по дорогах та виганяли з хат, але і так не було належного успіху. Громадяни оправдувались тим, що ідуть шукати щось на прожиток. Крім агіт. гуртків відбувалися загальні мітинги. Мітингами керували окружні агітатори. Без примусових засобів і на мітингах ніхто не приходив. Звичайно передвиборчих мітингів було у селі 3-5.

Вибори. В час виборів появилися плякати та різного рода лозунги. В приміщеннях місць голосувань в день виборів грає музика. Була тех і закусочна - платня. Виборча комісія і решта комуністів з даної місцевості по скінченні виборів забавлялись та запивались. Демонстрували цілість народу. Подар деякі села і методи більшовицького голосування там.

1. Пягово, Тячівська округа, виборча комісія - комуністи. В час виборів в селі було 8 більшовиків та 6-ох місцевих комсомольців дістало тех зброя для застрашувань громадян. Ходили по селі та примусово зганяли селян йти голосувати, при чому застрашували включно з прикладанням до грудей цівок автоматів і крісів. Прим.: Громадянина Продат Оре, Думчи М. та інших. При вкидуванні до урни бюлетенів, громадяни роздирали їх, зтирали прізвища кандидатів. Поміжко всего голосування вишло добре. Добровільно йшли голосувати в тому селі приблизно 8% громадян. Одна жінка при вкидуванні бюлетеня до урни сказала: що про такі наші вибори довідається Англія і Америка, на що дістала відповідь у нас заперті кордони і їм через те ніхто не дасть знати. Вона знову - бандерівці.

2. Терново - виборча комісія складалась з 8-ох членів - всі партійці. Перед виборами голова сільради та інші комуністи заявили на мітингах, щоб ніхто не вагався йти голосувати, бо через такого одного потернить ціле село. Як сповідає сповідач: крім комуністів, комсомольці та їхніх родичів голосувати добровільно не ходив ніхто.

3. Ганичі - в час виборів гарнізон 60 воєнків. Воєнки ходили по селі та зганяли селян-громадян йти голосувати, хто не хотів йти голосувати кидали бюлетені в урни самі. Кімната голосування була так построєна, що хто взяв виборчий бюлетень, відразу, при очах виборчої комісії мусів кидати його в урну. Хто хотів відходити кудинебудь вбік - не пускали.

4. Голосування проходило примусово. Було масове дертя бюлетенів. За перелєпання цієї роботи арештовано 3-ох громадян.

5. Брустури - гарнізон - 40-50 воєнків. Воєнки ходили з урнами по хатах тому, що майже ніхто до вечора не приходив голосувати. В хатах бюлетені в урни кидали самі.

6. Аншиця - гарнізон - 25 воєнків. Вибори построєні так, що голосу-

рчий виявши бюлетень відразу мусів кидати його в урну. В зв'язку з виборами арештовано двох громадян, при чому заявили в селі, що арештують їх через те, що марть зв'язь з бандерівцями. Приблизно в такий спосіб проходили вибори по цілому Закарпатті.

Постій, дня 3.VII.1947 р.

/Богдан/.

ХАРАКТЕРИСТИКА РАЙОНІВ: Городок і Янів.

Скорочений звіт за місяці: листопад і грудень 1947р.

Торгівлє: Зі зміною грошей большевники знесли карткову систему в державній торгівлі, через що, замість поліпшення, значно погіршилося - становище населення. На місце карткової системи прийшов закон "живої череді", перед кооперативами крамницями, коли тільки появляються якісь товари, цілими годинами стоять довгі ряди людей, які вичікують, щоб дістати скромну пайку необхідних речей. Часто не один на день втрачає кілька годин, стоячи в ряді, бо товарів для всіх не вистарує. При цьому спеціальні привілеї мають партійні, їх ніколи не видно в "очередях" - вони заходять прямо до крамниць, взагалі не чекаючи і купують більшу кількість товарів, ніж хтонебудь зпоміж населення, а часто тех кажуть собі приносити товари додому. Службовці і робітники, що є стало при праці, і не можуть стояти в "очередях" взагалі не мають можливості викупити свою пайку. Делегації з деяких установ зверталися з проханням до райкому партії, щоб їм уможливити викупити товари, оминаючи "закон череді". В наслідок того марть можливість часом/а це вже хіба перед якимсь державним святом/ організовано цілою групою зайти до крамниці і викупити продукти.

Для "радісної" зустрічі нового року дозволено вчителям дня 31 грудня 1947р. організовано /без "очереді"/ викупити товари. Всі вчителі шкіл міста зібралися разом і організовано пішли до призначеної крамниці. Всіх їх було 60. Коло крамниці було тех стільки інших людей. Виявилось, що в тій крамниці взагалі товарів немає. Тоді ціла товпа кинулася бігом до другої крамниці, де тех те саме застали. Таку саму відповідь одержали люди не в двох інших крамницях. Аж ввечері ввечером віднайшли завідувачого бази і хлопця-продавця, який приніс до крамниці з бази 50 кг. цукру. Йому допомагав заведуючої школи /Галузюк/, який приніс на плечах скриньку риби /"тільки"/. Він дуже тішився, що увійде першим зпоміж людей до крамниці і буде мати змогу децю купити. Коли відкрили двері крамниці, люди кинулися товпою до середини так, що в короткому часі появилася міліція і почала порядкувати людей і інших в "очередь". У висліді того всього частина людей купила трохи цукру і риби /по 0,5 кг. на особу/, а багато вернулося додому без нічого.

В загальному в крамницях брак товарів; в невеликій кількості появляються вони досить рідко. Ціни на товари, не зважаючи на те, що в часописах є подані нововстановлені ціни, не всюди однакові, напр. міськ-торг подає цукор по 12,50 крб. за 1 кг., а райспоживспілка /кооператива/ по 18крб. Пасок існує дальше, але в більш закритій формі. Поліційні органи стараються ловити спекулянтів, та часто трапляється, що самі мвд-сти а тех і партійці - ним займаються.

Зовнішні акції: В світному часі большевницькі поліційні органи, гарізонни, що кватирували по селах, провокативні оперативні групи, різноманітними засобами старалися поборувати наш рух і тероризувати мирне населення.

Дня 9.10.47р. на хуторі Збідки /с.Тучапи/ оперативними мвб-ст Кавдибуров робив перевірки по таких господарствах: Дзиковський Дмитра, Мелех Дмитра, Кіш Івана, Мелех Дорна і Черба Дмитра. Перевірки робив з групою большевників в числі 9 осіб. На тому хуторі він на протязі 12 днів робив збідки. Підчас перевірки зловили большевника Мелех Катерину /33 роки/ і її сина /12 років/ та заарештували Чербак Катерину. Арештованих дня 19.10.47р. зіврали до райцентру.

Дня 5.II.47р. в с. Рівна Руська /р-н Виховичі/ оперативними канітан мвб Смирнов з 4-ма большевниками заарештували таких людей: Гелай Михайло 19 років, Біялка Володимир 25р., Войцеховський Степан 26 р.

В часі арештування зробили отколу ревізію в Гелей Михайла і знайшли в нього наші листівки, револьвер і інші речі /які - невідомо/.

Дня 7.II.47р. в тому ж селі цей самий оперативник заарештував Тузяк Михайла /35 років/ і Бук Степана /35 р./.

Дня 10.II.47р. в с.Поріча /р-н Янів/ мго заарештувало наступні особи: Метя Іван 26 р., Помірний Петро 22р., Давчик Михайло 24р., Гервіо Михайло 22р., Швець Іван 24р. Арештованим закидали розліплення наших листівок.

Дня 11.II.47р. в с. Керниця ограблено церкву. З церкви забрано 21 покривал, 4 килими, 2 хоругви, 6 вишиваних ручників, 1 чашу, гроші /6.500 крб./ і всі свічки. Місцеві люди твердять, що зробили комуністи з того ж села.

Дня 11.II.47р. в с. Зажковичі /р-н Городок/ під час облоги большевики заарештували 30 осіб, яких після кількогодинного переслухання звільнили.

Дня 11.II.47р. в с. Рясна Руська /р-н Бреховичі/ мго заарештувало Паванишин Івана /38 років/ і Тузяк Степана /35 років/.

Дня 18.II.47р. на хуторі Збадин /с.Тучапи Городецького р-ну/ Котиляк Анна зі своїми дочками Марією і Стефаною, побачивши большевиків, що йшли до хутора, втекла на поле і там просиділа до вечора. Коли вони побачили большевиків, що йшли підводою до села Родатичі, почали втікати до свого хутора. Большевики завважили втікаючих і почали за ними погоню, стріляючи з крісів. Під час погоні аловили Котиляк Анну, яку один з большевиків тяжко поранив чергов з автомата. Її відвезли до райцентру. Обі дочки швидко втекли.

Дня 19.II.47р. в с. Зажковичі большевики заарештували Мойсен Анну /24 роки/ Під час ревізії в неї знайшли "Історія України" і наші бефони. Арештовану відвезли до Львова.

Дня 19.II.47р. в с. Завадовичі випадково попав на большевиків д. Скала. По короткій перестрілці д.Скала згинув. Його тіло поховано на місцевому кладовищі.

Дня 29.II.47р. ніччю большевики з р-нів Городок і Янів обложили сильними заставами с.Лісовичі /р-н Янів/. Одна група большевиків зайшла на подвір'я, де були повстанці. Напитання стійкового Хмуриго "хто йде?", большевики відповіли "воєнні". Хмурий відразу відкрив по большевиках вогонь, а wraz з ним другі повстанці. Всі почали відступати, освічені большевицькими ракетами. Під час відступу впали дд. Шум і Владко, які не були знайомлені з тереном. Під час бою впало 6.20 большевиків, а кілька поранено.

В часі бою з повстанцями большевики навмисно поранили хлопця з с. Лісовичі Салабай Григорія /19 років/. Раненого забрали з собою і старалися силко видобути від нього відомості про наш рух. Однак хлопець їм рішуче заявив, що нічого не скаже. Большевики катували його доти доки не замучили. Його тіло забрали до райцентру, де фотографували/зі зброєю/ і поховали.

Дня 30.II.47р. в с.Лісовичі попав на большевицьку засідку д.Хмурий, що йшов з цивільним хлопцем Солтисо Василем /19 років/. На них большевики відкрили сильний вогонь і першими отрілами обох убили. Їх тіла забрали до райцентру, де фотографували зі зброєю.

Дня 4.III.47р. в с.Зажковичі /р-н Городок/ большевики /ок.250/ робили велику облогу. Під час облоги вони дуже погано обходилися з населенням - самі збирали від людей харчі і горілку та при тому грубо лапали. Кількох старших, п'яних до безтями, взяло кількох червоноармійців і кидали їх з моста до води в рові. Червоноармійці розлючені кричали і відгрозувалися старшинам.

Дня 8.III.47р. в Городку прокурор Куценко Павло Микитов, заарештував Бухтяк Александра Григоровича - /37 років/, парт., укр., який був директором цегольні ч.12 - за розврату майка.

Дня 11.III.47р. в с.Льбінь Малій повстанці випадково зустріли перехожих большевиків. Виявилася перестрілка, під час якої впав д.Бук. Один з повстанців був легко ранений в ліву руку. Тіло д.Бука большевики забрали до села Льбінь Великий, де отягнули з нього чоботи і поставили під будинок в центрі села. Там тримали його до другого дня. На другий день відвезли тіло до райцентру.

Дня 12.III.47р. в с.Косовець /р-н Городок/ большевики, що отягують моста на залізній дорозі в с.Поріча Залізнице /р-н Косарно/ пограбували кількох господарів: Попович Григорія забрали три гуски, три курки і одну качку, в Криль Івана забрали одну свинку, а в Труш Івана забрали

4 індиків, 5 гусей і застрілили собаку.

Дня 13.12.47р. до хутора Підрасна /с.Карачинів Янівського р-ну/ двома автомашинами приїхали більшовики зі Львова, оточили господарство Пех Степана, зробили отислу ревізію і заарештували його дочку Степеню.

Дня 15.12.47р. в с.Зашковичі /р-н Городок/ більшовики, що зробили в селі засідку, обікрали кількох господарів: в Юринець Михайла забрали 3 гуски, в Фігля Івана - 2 гуски, в Гавуляк Степана 150 кг. збіжжя, 50 кг. мукки і 40 кг. м'яса, а в Шента Василя - 5 гусей.

Дня 17.12.47р. в с.Карачинів /р-н Янів/ більшовики заарештували Крутиву Софію /25 років/. По трьох тижнях її звільнили.

Дня 20.12.47р. в с.Льбів Великий більшовики заарештували Ільчин Михайла і Роміньського Михайла за те, що вони читали нашу протидиворчу листівку.

Дня 22.12.47р. кілька льотчиків з лєтовища б.с.Пунів /р-н Городок/ зрізали дерев'яний хрест, який стояв придорожжю що йде з Городка до Янова. Хрест забрали з собою.

Дня 25.12.47р. в Городку на передмісті Підгай, більшовики заарештували Кішко Івана. Йому закидають вбивство голови сільради в Підгай - Попка Михайла.

Дня 30.12.47р. в с.Кириця /р-н Городок/ більшовики заарештували Гарасима Степана /20 років/, якому закидають вбивство голови сільради Мариняк Івана з того ж села.

Дня 30.12.47р. в с.Бартетів /р-н Городок/ більшовики заарештували Штангред Михайла Михайловича /47 років/ - на донос голови сільради того ж села, Качмара Михайла Дмитровича, який голосив голові райвиконкому, що Штангред йому загрозив. Штангрета більшовики так сильно побили, що він лежав два тижні хворий.

Санітарний стан: Санітарний стан в селах терену поганим, особливо в с.Лісович, Боля Добрянська і ін. /Янівський р-н/. Населення не має мила і через те серед населення часто зустрічається коросту, воші. В с.Лісовичі почав ширитися тиф. Більшовики вислали туди лікаря і 7 санітетів.

Відплатні акції: Дня 27.9.47р. в с.Кириця під час забави, яку уряджували більшовицькі вислужники в місцевому клубі, повстанці зліквідували голову клубу Матулу Матвія /31 років/. Матула Матвій належав до комуністичної партії ще від 1941 р., був організатором комсомолу, активно виконував більшовицькі доручення, часто справляв гучні забави.

Дня 7.11.47р. в с.Цунів /р-н Янів/ повстанці перевели проти-колгоспну акцію. Спалено 3 будинки, в яких містилася худоба і паки вивезених на Сибір людей. Під час палення худобу випущено в поле. Рівночасно зліквідовано Якубішина Петра Михайловича /48 років/, який був організатором і головою колгоспу. З ним зліквідовано Вольфа Осипа /42р./, що був бригадиром колгоспу.

Дня 18.11.47р. в с.Угерці повстанці зліквідували голову сільради Когута Михайла /35р./, який був вірним слугою більшовиків, змушався над населенням, а за вірну працю носив автомата. Цієї самої ночі повстанці спалили фільварок в тому самому селі, який був призначений на колгосп. Спалено три шопи і одну стайню. З тих будинках було майже вивезених на Сибір родичів /сіно, солома, полена і ін./.

Дня 22.11.47р. в с.Добрянці /р-н Янів/ повстанці зробили засідку і зліквідували двох участкових: Грабовський Павло Лосифович /30р./ з с.Ховчі, Чирівнянський р-н, Вітовська обл./ і Незовий Степан Іванович /27р./ з с.Голодівка Штедський р-н, Сумська обл./. Обидва вони останньо мешкали в селі Добрянці.

Дня 30.11.47р. в с.Кириця повстанці зліквідували голову сільради Мартиняк Івана /47р., укр., парт./, який був активним більшовицьким вислужником.

Дня 3.12.47р. в с.Бартетів /р-н Городок/ повстанці покарали смертю Сенів Софію Василівну /44р./ і Ширба Марія /40р./ за співпрацю з більшовиками, за аморальну поведінку з більшовиками і злочинство.

Дня 13.12.47р. в с.Рудно /р-н Браховичі/ повстанці зліквідували Залущького Івана Григоровича - 33 р., парт., голова сільради, переселенець з Куртки. В своїй роботі він проявляв велику активність навіть арештував та допитував підозрілих людей і віддавав в руки над.

Цієї самої ночі в тому ж селі зліквідовано теж Кулик Володимира Михайловича /27р., укр., парт., міщаків/. Зін з приходом большевиків 1939 р. пішов до ЧА, де перебував до 1946р. Пізніше був в Києві, в якійсь школі. Перед виборами цього року приїхав до рідного села і він большевицьку передвиборчу агітацію. Зараз у перших днях по своїйому приїзді проявив себе активним комуністом, знову відданим партії.

На похороні Кулика були представники з райцентру і з Києва.

Дня 24.12.47р. на хуторі Циганівка /о.Львів Великий Городецького р-ну/ повстанці зліквідували Яворську Марію і її двох синів Івана і Дмитра. Це була родина бандитів, по на опілку з большевиками грабували населення.

Дня 25.12.47р. в 19 год. на вулиці Городка зліквідовано Попка Михайла Степановича /47р./, голову сільради на передмість Підгай. Він був вірним окупом большевиків, співпрацював з мвд, був активним організатором колгоспу.

Дня 25.12.47р. в с.Лісовичі /р-н Янів/ повстанці зліквідували Константину Поліну Іванівну /25р./ з Пенської обл. Петровського р-ну. Вона працювала тимчасово на медпункті. Вчасі свого побуту в селі вона розвідувала про наш рух.

Н а ш і в т в а т и:

Дня 19.11.47р. в с.Заваловичі згинув д.Скала.

Дня 26.11.47р. в с.Лісовичі впали: Зенко, Левко, Аскольд, Кіо.

Дня 29.11.47р. в с.Лісовичі впали: Пум і Володко.

Дня 30.11.47р. в с.Лісовичі впав д.Хмурий.

Дня 11.12.47р. в с.Львів Малий впав д.Еук.

Постій, дня 31 грудня 1947р.

В І С Т І З Т Е Р З Н У

За місяці: січень, лютий і березень 1948р.

Район: Буретин.

С і ч е н ь: Протягом місяця большевики спеціально робили наскоки на крайні хати під лісом, де робили стислу перевірку. Наскоки ці робили днем і ніччю, думарчи, що змов хтось з повстанців заїде до підлісних хат. Такі наскоки були в таких селах: Коростовичі, Буретин, Вигівка, Витанів, Дем'янів, Озеряни, Серники Великі. Вони не задоволилися тільки наскоками на підлісні хати, але такі наскоки робили також на господарства в середині села, видно там, де мали підказ. Рівнох 4-6 большевиків заїздили в села для реалізації адміністративних заходжень: виселка підвод в Карпати на роботу, назначування нової сільської адміністрації.

6.І. Б а б у х і в. До села прибуло ок.40 большевиків, які поробили засідки в кількох місяцях, м.ін. коло моста над рікою. Ранком відійшли до села Лучинець.

7.І. Л у ч и н е ц ь. Ранком прибуло до села ок. 200 большевиків які зробили облогу. Облогою проводив начальник мго Котов. Вечером війська від'їхали до Буретина.

8.І. Б а б у х і в. Ввечорі ок. 10 большевиків прибуло до села і зробили засідку. Двох повстанців, підходячи в село, післали наперед хлопця, який мав їм дати знати, що нового в селі, а самі поволі підходили. Не далеко від села почули повстанці "якікання" - вони думали, що хлопець дає їм знати, що можна іти. На віддалі 20 м. большевики крикнули "ружї вверх!". Повстанці думали що хлопець за ними жартує, але це саме почули кілька разів під ряд. Тоді повстанці відкрили вогонь. Большевики не стріляли, лише Заруднев, /якого в цьому поранили/ вистрілив два рази в пістоля. Заруднев - участковий мго. Через годину до села приїхало ок. 40 большевиків і робили перевірку в селі. Другого дня засідки.

22.І. О т а с о в а В о л я. До 22.І. спецоб'єкта Митрофанова оперувала цілий час в Стасевій Волі - при охороні колгоспу.

22.І. О в а р я н Д. Вечером Грабман в боїнок розійшлася по селі.

Большевики задержували всіх прохожих людей, перевіряли їх. По дорозі стрінули п'яного чоловіка Л.И., який не хотів дати документу. Його задержували і вистрілили дві ракети та забрали його з собою, побили і випустили. Другого дня почали аривати протиколгоспні лозунги, поламали паркани, а вечером відійшли до села Стасева Воля.

24.І. Серники Горішні. 18 большевиків і прокурор виганяли людей на роботу в Карпати. 25.І. розкидали "Могили Слави". Ці большевики були до 7.III. За цей час вони вигнали 30 підвод на роботу.

24.І. Конюшки. На хутір Іванькова прибуло 6 большевиків, на чолі з лейт. Костровим, до господаря Коритка О.; удаючи українських повстанців, заклали йому шнурок на шию і завели в сад. Його питали, чому він не дав грошей на коляду і нащо він пустив сина в ЧА. Господар на це нічого їм не відповідав. Большевики його випустили, а самі пішли в напрямі с.Березівка.

26.І. Серники Долішні. Ніччю ок.30 большевиків обступило село і почали облаву. Підчас облави знайшли читальняний прапор і тризуб у громадянина Лізуна Дмитра. Його побили і забрали в район. Облавою проводив нач.мгб Котов і участковий Гребенюк. Військо було озброєне в кулемети, зарядки, автомати і кріси. Котов і військо від'їхали до району, а Гребенюк залишився в терені.

27.І. Серники Середні. Вечером боївка Гребенюка перейшла село і зайшла від Озерян до громадянина Костіва Степан забрали його і його зятя з Сернок Д. Цієї ночі Гребенюк з 10-ма большевиками вернувся до Сернок Середніх і арештував Непорядного П. і Вориса О. При арештуванні переведжено труки. Побили в хаті начиння, а їх забрали до району. При арештуванні Непорядного його сестра називала большевиків "жиди паршиві", "рабівники, злодії, бандити". Арештованого відставлено під конвоем до району.

27-28.І. Юнашки в. Спецбоївка в числі 16 большевиків на чолі з лейт. Зубаровом /вої замасковані на біло/ зайшли в село, як українські повстанці. Ходили по селі за салом та горілкою. 6-ох большевиків з Зубаровом зайшли до господаря К.Н. та почали питати його, чи в селі є воєнні. Він відповів що не знає. Тоді большевики почали його бити. Зкінці вивели його на двір, заклали йому шнурок на шию і почали вішати. В той час в селі большевики побачили ракету, залишили господаря і побігли в цьому напрямі.

29.І. Озеряни. Боївка Гребенюка і Зубарова в числі 18 большевиків переходила Знамківський ліс і поле. Цього дня приїхало 9 большевиків до села і були аж до 8.II. та виганяли людей на роботу в Карпати. Ранком останнього дня від'їхали до району.

Д р т и й : Дії большевиків в цьому місяці подібні, як в попередньому. Большевики виганяли людей на роботу в Карпати, боївка Мітрофанова стало робила засідки коло колгоспу в селі Стасева Воля, боївка Гребенюка стало робила засідки коло спиртзаводу в Серниках Д., в цілому районі робили засідки часто ніччю на краях села, на роздоріжках, коло церкви, клубу, а днем конспіровано спали по хатах, або перевіряли господарства.

1.II. Бабухи в. Прибуло 12 большевиків вечером на чолі з лейт., озброєні в 4 шпц, 4 зарядки, 1 кулемет, 2 ракетники і решта кріси. Вони робили перевірку від сторони с. Редванова. Другого дня рано половина з них відійшла до району, а друга частина готовила підводи на роботу в Карпати. Вечером другого дня від'їхали.

2.II. Серники Горішні. Ніччю 15 большевиків з Зайцовим /нач.ОБВ Більшовцівського району/ зробили скок на Серники Горішні. Озброєні в кулемети, зарядки і автомати. Підчас цього скоку большевики стрінули переходячих повстанців, де впав д.Мазепа. Від цього часу большевики посилюли в цьому селі операції. Протягом другого тижня оперувало під проводом Зайцова 30-50 большевиків, а протягом двох тижнів оперувало 10 большевиків до 28.II.

3.II. Дучинці. Прибуло до села 12 большевиків ніччю і робили перевірку від сторони Заливск. Рано в 5-12 год. відійшли до Бабухова. Тут робили перевірку в середині села і вечером відійшли в напрямі Буртина.

3.II. Конюшки. На конюшечькому хуторі Іванькова 5 большевиків на чолі з лейт.Костровим застрелили трьох повстанців, де при цьому впав жертвою сл.п.д. Співак. Тіло його забрали в район.

5.II. Дам'яні в. Большевики застріляли двох повстанців, які

виходили з одного подвіря. Коли повстанці побачили, що більшовики йдуть прямо, на них, відотушили в протилежну сторону, а більшовики підійшли до тих хат, звідкіль надійшли повстанці та перевірили їх.

12.II. Б а б у х і в. Прибуло ок. 200 більшовиків та робили облаву. Облаву проводив полковник, жукали тільки по підозрілих їм місцях. Вечером відійшли в напрямі Рогатина.

15.II. О в а в я н и. Рано Гребенюк зайшов з 7-ма більшовиками в село і почав ловити людей, щоб ішли розкидати "Могилу Слави". Люди розбіглися. Більшовики зловили двох молодих хлопців, між ними комсомольця Сирогого Давида. Їм наказали розкидати могилу, але вони відмовилися. Тоді більшовики оплюв посадили їх на могилу, та вони таке не розкидали. Комсомольця посадили на замерзлу землю, на якій оидів він до полудня. Могилу розкидали більшовики самі.

17.II. Б н а в к і в. Зловітья прибув Ткачов з 10-ма більшовиками, які через цілий день робили труси по селі. При цьому зловили кількох переходячих селян, яких тяжко побили, а спісля пустили.

Більшовики були в селі до 20.III., куди виїхали ніччю - невідомо.

20.II. С е р н и к и С е р е д н і. 30 більшовиків під проводом Гребенюка досвіта зайшли в Серники Середні, забрали драбини, сокири і лопати та пішли до ліса біля цього села. Тут зловили стару кривку, в якій нічого не було. Перевірили ліс, а відтак знову вернулися до села. З собою мали 4 кулемети.

20.III. К а р о с т о в и ч і. Ніччю Гребенюк з 23-ма більшовиками зробив засідку в вулиці від ліса. Причиною цієї засідки було те, що 18.II. з с.Кінашева двох хлопців зловили міліціонера Сарнецького і тяжко його побили.

Б е р е з а н ь: Дії більшовиків у цьому місяці подібні, як у двох попередніх, крім того мали місце такі події:

2.III. Р і а д в я н и. Зуберов з своєю боївкою до 5.III. робив засідки по будинках від Старого Мартинова. Відтак відійшов до села Дем'янова.

2.III. Через сс.Насташин, Коношки і Бабуш в переходила група військ в напрямі з Бурштина на Рогатин. Другого дня верталися назад до Бурштина.

2.III. С е р н и к и С е р е д н і. До села приїхало 8 більшовиків з району, між ними 2 мід-сти, які переводили реєстр людей, що були в Німеччині. Районові більшовики гонили людей на роботу в Карпати, а 8.III. всі від'їхали до району.

8.III. С е р н и к и Д о л і ш н і. Більшовики в числі 40 чол. перевіряли поле від сторони Вільшовцівського району.

11.III. С е р н и к и Г о р і ш н і. Приїшов участковий Дубина з 18-ма більшовиками і двома поєми. Він перейшов село і подався в напрямі Липиці, а як добре смеркло, він знову вернувся до Сернок Горішніх і з одної частиною зробив засідку від сторони Уїзду, друга перевірила в селі понад 20 хат. Дубина перебував в Серниках Горішніх до 15.3.

14.III. С е р н и к и С е р е д н і. З району приїхало 8 більшовиків з 2 мід-стами і виганяли людей на роботу в Карпати. При цьому заарештували крамєря, голову і рахівника кооперативи за те, що хтось з 13-14.III. ніччю обікрив кооперативу. Їх забрано до району. Другого дня приїхало з району мід і побачило на городі зінку Сеньків Явдоху, яка була з лопатом. Вони підійшли до неї і запримітили свіжу землю та знайшли вкрадені кооперативні речі. Більшовики заарештували цю зінку і Уїзіна, Дмитра та ще одного хлопця. Управу кооперативи вимушено.

-----0000000000-----

ГЕТЬ БОЛЬШЕВИНСЬКУ ДИКТАТУРУ НАД ЄВРОПОЮ! ХАЙ ЖИВУТЬ САМОСТІЙНІ НАЦІОНАЛЬНІ ДЕРЖАВИ ВСІХ НАРОДІВ!

НА СХОДІ ЄВРОПИ НЕ МОЖЕ ВУТИ МИРУ БЕЗ САМОСТІЙНОЇ УКРАЇНИ!

ХАЙ ЖИВЕ ВИЗВОЛЬНА РЕВОЛЮЦІЙНА БОРОТЬБА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ЗА УСЮ УКРАЇНУ! ДОПОМАГАЙТЕ СВОЇМ РЕВОЛЮЦІЙНИМ ОРГАНІЗАЦІЯМ: ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ І УКРАЇНСЬКІЙ ПОВСТАНЦЬ АРМІЇ!

-----0000000000-----

НАШІ ВТРАТИ

Список упавших членів ОУН за період 1946 - 1947рр.

Борисно́вський район:

- 7 листопада 1946р. під час наскоку на Осередок Окр.Пров. Н.згинули:
1. СПАРТАК - Відпоручник КП.СБ.
 2. СТЕПОВА - жінка Н.
 3. СІН - дитина Н. і Степової.
 4. ЧАЙКА - стрілець ОБВ при осередку Н.
 5. ГРИЦЬКО - " - " - " - " - .
 6. БОЙКО - " - " - " - " - .
 7. КРИСОВИЙ - " - " - " - " - .
 8. ЦУПАК - " - " - " - " - .
 9. ГУЛЯКА - адміністратор при осередку Н.
- З кінцем січня 47р. впали: рай.реф. СБ. д.ХМАРА і 6 його стрільців.
В березні 47р. впало двох стрільців.

Ланчино́вський район /Станіславівська Окр./:

1. ВАРТОВИЙ	- КОП.	загинув	18.2.46р.	Кубаївка	у лісі.
2. ЗАБІЯКА	- рай.орг.	- "	27.1.46р.	Волосів	у криївці.
3. ЯРКО	- рай.проп.	- "	27.1.46р.	Волосів	у криївці.
4. ВУЙКО	- рай.госп.	- "	10.3.46р.	Пушилів	у криївці.
5. МОРОЗ	- куц.проп.	- "	29.1.46р.	Перерісль	скок на хату.
6. ГОРДИЙ	- куц.госп.	- "	17.3.46р.	Волосів	у криївці.
7. ТРЕМБИТА	- рай.проп.	- "	29.2.46р.	Пушилів	у криївці.
8. МОРОЗ	- боев.рай.СБ.	- "	7.4.46р.	Гвізд	скок у лісі.
9. ЛЕВКО	- боев.СБ.	- "	7.4.46р.	Гвізд	скок у лісі.
10. БОЯРИН	- боев.Варт.	- "	21.1.46р.	Велишниця Г.	у криївці.
11. ВІХА	- станичний.	- "	1.2.46р.	Кубаївка.	
12. ІСКРА	- стан.госп.	- "	23.1.46р.	Фитьків	у криївці.
13. ПШЕЙК	- стан.госп.	- "	15.2.46р.	Тарновиця	засідка.
14. КОРИНЬ	- стр."Іскри"	- "	17.8.46р.	Красна	у криївці.
15. ТАРАС	- стр."Іскри"	- "	17.3.46р.	Красна	у криївці.
16. ГАЛАЙДА	- стр.Довбуша	- "	17.3.46р.	Красна	на засідці.
17. СЛАВКО	- боев.СБ.	- "	23.1.46р.	Волосів	на засідці.
18. КОЛОС	- рай.проп.	- "	10.7.46р.	Парише	в криївці.
19. ЧЕРЕШНИНА	- куц.проп.	- "	10.7.46р.	Парише	в лісі.
20. ОПРИШОК	- рай.госп.	- "	7.7.46р.	Камінка	на засідці.
21. ТУЧА	- боев.СБ.	- "	19.6.46р.	Волосів	скок на хату.

ВОРОГАМ ЖИВИМИ НЕ ЗДАЮТЬСЯ...

Опис смерті сл.п.:рай.реф.СБ - "Прометей", його машиністки Слави, рай.реф.СБ - "Очайдуха" і членів ОУН дд. "Винні" і "Довбуша".

Дня 25.1.46 р. до с.Горохолина Богородчанського рай./Станісл./ при-
їхало 20 більшовиків.Перевели трує з Черняк Олексі,питавчи його за си-
ном Дмитром /"Черемхою" чл.ОУН/.Не знайшовши нічого,пішли до госпола-
ря Капуцек Онуфрія.Тут також шукали за його сином Дмитром /"Каміраєм"
чл.ОУН/.Відтак перейшли до господаря Якубів Івана /"Винні" чл.ОУН/.На
подвір'ї стрінули більшовики господаря і почали Уї бити,щоб признале-
ся де є криївка,в якій криється Уї чоловік.В міжчасі до них більшови-
ків долучили більшовики з кватерушного в селі гарнізону.Розжмули за-
гату і побачили,що з підвалим виходила пара.Господиня показувала що
пара йде з бульби,але більшовики закликали кількох сусідних господарів
і силою заставили їх розкопувати в хаті землю.В криївці під хатою в
той час сиділи:

- 1.Якубів Іван"Виння" - господар хати;
 - 2.Гусак Василь - "Прометей", "Ерощ" - рай.реф.СБ Богород.району.
 - 3.Машиністка рай.осередку СБ - "Слава",
 - 4.Геданк Семен - "Очайдух", "Ерощ" - рай.реф.СБ Лисецького р-ну,
 - 5.Імшець Іван - "Довбуш" -ур.1918 р. в с.Горохолина.
- Почувши,до хтось розкопує криївку,зони почали палити всі матеріали.Дми,

не виходив з кришки тими вентиляторами, що й пера, утвердив большеви-
ків, що під хатю з кришкою. Як якийсь час з кришки було чути вистріли
з пістолів. Як отримався повстанці, щоб не покласти хитими з руки боль-
шевику. Большевики, почувши стріли з кришки, почали підганяти, щоб
вони вийшли, бо вогонь зростає шкідливо, та почали ллати через вентилято-
ри воду до кришки. До повстанчої вже кришки посилали цих самих госпо-
дарів, що розпочали, щоб вони позитягали трупів, але ці відмовились.
Тоді до кришки зліз один большевик і закладає на ноги кожному трупові
шнур, що чим большевиків знімали трупів наверх. Інші большевики зійшли
з кришки, щоб були підганяти постріляних. Після цього трупів зні-
мали до землі, завантажували господаря, омоніювали все майно і відіхали
до Воропідч.

Тотіш, 25. 5. 46.

0-080-0

ОБЛАВА НА БЕЖИДИМКІ. ЛІС

Вранку, дня 10. 5. 47., великі згрупування ЗП ок. кілька тисяч розпоча-
ли облогу на безвидимкі лісі вздовж словацького кордону понад села: Зно-
вці, Дов. Гора, Змоліт Гор., Чистогорб, Довиця і Радощині пов. Сянік, як теж
на ділянці, які межують з Безидимом.

11. 5. 47. інші групи ЗП також в силі кількох тисяч вдерли облогою на
ліси Бунівці та оуметні ліси понад села: Прибішів, Репіль, Лівирник, Че-
ловці, Давна пов. Сянік. Облогу переводили в цей спосіб, що наперед
з усіх сторін оточували комплексом лісів і звичайно дозвідком обставляли
заставами, та опісля розстрільної переходили ліси. Паралельно так ліси,
заставляли з них кілька ліній і продовж цього часу ширшали по лісах.
Прибішівському лісі встановили зграї ЗП на під. сот. "X", В. 25, та кул.
які відступили в репільський ліс, одначе тут оточені приблизно кількох
квартів через групи ЗП та застав. Звинці, не маючи виходу, розпорозували
по різних лісах та потоках, зникають ворогові з очей. Наші втрати: три
стріли: один стрілець з кул. та двох з під. та без вістки пропав др. "Бо-
го" (дод. фотографія).

12. 5. 47. в гол. 4-12 вранку зграї ЗП в силі ок. 10 000 оточили з усіх
сторін глетчинський та оуметні ліси. Зіставляючи застави, почали переко-
дити в той спосіб, як попередньо подано, облогу на Крешату, з тим, що на
з усіх сторін Крешаті заїняли оборонні становища, озброєвшись стрілецькими
руками, та приготували кулеметні гнізда. Зногу ж інші групи узабіччях
потоками зліз розстрільної, нагнавши все на обставлені верхи. З Крешати
так оточили зграї ЗП один під. сот. "2." РО враз з боївкою та кул. "Г".
Напередували ми по узабіччях Крешаті від 2-ї год. до 1-ї вполудне. Одначе
з усіх сторін уже оточені, рішили перерватися через ворожі лінії та па-
рвати з іншими комплексом лісів. Виходимо звинці в одному місці на верх Креш-
аті, куди впадаємо, на вогонь, на поле між двома заставами, перебіга-
ємо під кулеметним та кризовим вогнем застав, дві поляни та крижово в
лісах з другої сторони крешатинських верхів, кулі вже облоги пройшли. На-
ші втрати: під. сот. д. "Віт", сот. ком. д. "Сенко", один стрілець з РО
та кілька стрільців з під. Зграї жидоловів з ЗП квартирували на Крешаті
в лісі та цілий час ширшали по лісі. Познаходили всі колиби, які понизили
та кришки з кулі з. "Г" і "І". Як знамо по деяких позначках, то ЗП з цієї
облоги ширшали влітку на зимовий ліс під. сот. "Хмара" і "Бук", та
застави зі зстав, бо власне ті всі місця, про які вони знали, були най-
більше перешкодами жидоловам з ЗП.

Під кінець облоги перетели бунити з ЗП по облоги в лісах довкруги Ко-
манчі. Тут знов на них наткнувся під. сотні "С", який відступив з Креш-
аті, але вдалося пройти по облогу, розповошившись одинцем по лісі.

Х
-ххОхх-
Х

НАЙВИСОКА ФОРМА БУТТЯ НАЦІЇ -
НАЦІОНАЛЬНА ДЕРЖАВА

Хай живе збройна боротьба Української Повстанчої Армії, бо-
ротьба за Самостійну Соборну Українську Державу!

У СПІЛЬНОМУ ПРОТИ- БОЛЬШЕВИЦЬКОМУ ФРОНТІ

Вільнодумство!

Вільнодумство!

Смерть тиранії!

Почеслення і загрошення більшовицьким народом!

ВІСНИК ПУ

ДЕЛІГАТУРИ АНН У ФОРМІ ІНТЕР-ГРУПУ ВІСНИК ПУ ПОВІСАННЯ ТИРАНІЇ.

Гойно тепер, маємо нагоду помістити на сторінці "В" "Звернення делегатів АНН Захід". Звернення АНН є протестом проти брехні і облуки, що криється під пляшиком т.з. "контрреволюційної революції". Народи Західної Європи, мали довіри до цієї брехні, бо були делаво від більшовицьких "здобутків" контрреволюційної революції. Але сьогодні більшовицько-комунізм вже діє і на Заході. Це всюдні! Почесання та загрошення вільні народи і незалежні держави. Під гаслами контрреволюційної революції, комунізм змагає до поневолення народів Європи і Азії. Делегати делегатів АНН Захід, є пересторокою для демократичних народів Заходу, над якими вже навіло тінь червоного Кремля. Тільки об'єднання почесаних і загрошених більшовицьким народів, завдасть остаточний смертельний удар сталінській імперії і принесе волю й незалежність угнетеним народам!

ДРУЗІ ІНТЕР-БОЛЬШЕВИЦЬКИ, БОРЦІ ЗА ВІЛЬНОДУМСТВО!

В роковини більшовицької тиранії, в час, коли кремлівські детрети і їхні парті колони в усьому світі, об'єднані в негідні Комінтерни - величаво нашілюють брехню всіх часів. Контрреволюційну контрреволюцію, називаючи її свідченням нової доби в історії людства, ми піднімаємо наш могутній голос протесту тах перед усім цивілізованим людством і кличемо його ратувати кожного себе від стравної поруги, що грозить усьому світові!

Ми кличемо його не тішити брехні й облуки! Ми кличемо "зв'язкувати" річчями "контр", як дещо ганьби для усього людства, як день наруги над найбільшими зв'язками, які має людина!

То сталося в славетному році 1917 року, тридцять-два роки тому назад? Тоді прийшло до влади ім'я тиранія, якої не було досі світ. З тої пори почався наступ темних сил руїни на все творче і величне, що коли-небудь було, ми мала людина.

З тої пори почалося почеслення десятків народів до "контрреволюційної революції". Їх національні держави розійшлись-більшовицькі імперіалісти з ланцюгом на чолі знесилили тогнем і мечем. Тоді - в ході захоплення влади більшовицькими - поневолено Україну, Білорусь, Туркестан, Сибір, Дон, Ідель-Урал. Тоді, зачепили всі національні держави, забрано вільні роботи, нове кріпство, один великий концентріт-бір.

Де стравно і нечужа довіра до світу брехня, що з тої пори 1917 року було якесьбудь революція! Деспоти прийшли тоді до влади і зачепили національно - і національно-незалежні революції різних народів. Деспотичні біляні їх володіння: море кроти, десятки мільйонів трупів мучки, війни і невинних дітей, мільйони і мільйони організований голод, зачепили, мучка, почли роботи, диктатура всіх сил і вільні людини і кожного народу. Габемх ми стали у тиранії тої революції, зачепилими, яких не зміг навіть отримати часи. Навіть з свята слово - революція - може бути прикладом до контрреволюційного заговору ідики деспотів? Революція завжди і завжди від вір'я і свідченням і постійно ладити, народом і людьми звільнену свободу і незалежність з страваних сил і їхню поневоленням ідики оприваляція. За свободу і незалежність таврили і таврили мільйони інших набувають брехні.

Вони гинули на фронтах в наших національних арміях, не борючись за наші суверенні соборні держави. Вони гинули в царських тюрмах; вони гинули на заставках, в Сибірі і пуштулах тайги; вони гинули на барикадах 1905 року. Вони - ці мільйони інші невідомі - ставили нам на своїх могилах великий заповіт: не спалити їх національних прапорів, не зрадити тям ідеям, за які вони отраждали і вмирали!

Не марть наші народи інші власних держав. Кожен з нас, колимоь свободних у власних державах людей, стратив всяку свободу. Наш хлібороб - закріпощений в колгоспних раб, якого життя навіть за кріпацтва було багатим краше в порівнянні з сучасним; наш робітник став невідільником заводу; трудовий інтелігент - примусовим працівником для ворога; наші довжирі, що мали б в національних арміях захищати нашу свободу, наші національні і народолюбні держави, - в ворожій армії муоють боротися за чужі, нам протиліжні, інтереси! Не в Києві, не в Мінську, не в Тифлісі, не в Варшаві, не в Братиславі, не в Будапешті, не в Софії, ні в Ташкенті вирішуются наші справи, а в Кремлі на нашу загибель їх вирішуют тирані!

Підпали НКВД, Сибір, тайга, - повні наших найкращих борців. Наші повстанські армії і загони ввесь час в голоді і холоді, в вічній безпеці, вже довгі роки перебувають в загальної боротьбі проти більшовицьких острахів.

Наші народи не склали зброї. Чуті і дальше трахкотіння скорострільів, які пригедуть тиранам, зокрема сьогодні, в роковини кривавого жовтня, що починені їх дні. Не дого все їм триумфувати. Не поможуть їм відновлявані Комінтерни, не поможє й атомово бомба. Година огранної і тая упрагненої наші каря грядє неминуче! І стануть деспоти перед судом свободних народів і вільних людей в усій своїй злочинній наготі, і візнуть їм голови свободні люди на свободній, ще своїй землі!

Святкував нещодавно, нацистський тиран Гітлер десятиліття свого панування в сумерку своєї кривавої ганьби-"слави"! З могили мільйони його проклинали. З тюрм і концтаборів, з усїєї поневоленої Європи смертельна ненависть переслідувала кожний його сповидний триумф нескля. Це могутнїше ненавидять і це запекліше побороють червоного деспота Сталіна і його кліку сотні мільйонів і не манє їх кара наша.

І не в річницю тиранії ми собі обіщємо, ми - фізичні раби, але свободні духом борці, свободолюбні народи і люди всього загроженого світу. Наша клятьба: це могутнїше скрутити лави борців за свободу, це сильнїше зміцнити фронт боротьби на всіх ділянках життя, це більше, як досі, бути носіями національно-визвольних ідей і боротьби проти комуно-більшовицтву в усьому світі, щоб покласти раз на завжди край тиранії!

Наше, всіх поневолених народів, гасло: Свобода народам! Свобода людям! - буде здійснене через смерть тиранії!

Ми досягнемо великих ідеалів наших національних і соціальних революцій, не їх зруйнував на самому їх початку контрреволюційний жовтень 1917 року!

І наша Визвольна Революція Народів відновить наші суверенні, соборні, національні народолюбні держави і дасть всім народам і людям свободу, рівноправність і соціальну справедливість!

Вона вже нестерпно. І невесело святкуватиме Кремль річницю рабовласництва і деспотії... Ми живемо і ростемо на гибель усьому тиранському світу!

Ми - антибільшовицький Блок Народів /АЕН/!

Наші визвольні ідеї проникають все життя чимраз більше. Прірна попіа тиранами і масами не до проїдення! Загарбники держуться єдино це невідольним масовим терором. Ідейних захисників режиму вже немає! Тирані нікому - навіть собі вже не довіряють.

Наші ідеї непоборні. Їх не вбити ані не зльокалізувати! Одна іскра в пригозній момент і визвольний покар розгориться.

Вона могутня сила нашої ідеї, підтверджують хоча б останні рейди частин УНА, які сотні кілометрів вшли не-українськими територіями, і не могли їх зупинити жодні більшовицькі сили, бо мали вони піддержку і співчуття всіх поневолених народів. Навіть біжці советської армії відмовлялися вставити проти ідеї, що їх несе УНА на своїх прапорах бошовиц!

Тим же шляхом революційної боротьби добувають собі право на вільне державне життя народи: Литви, Білорусі, Слованії, Хорватії, Туркестану, Кавказу, Болгарії і ін.

Отже, не тратити нам віри! Не даватися нам сугерувати бразни про непереможність більшовицького режиму, що сам ту легенду творить в почутті безсилля опертися нашим ідеям. Тому він жапається за найбільш підлі засоби боротьби, розпрацьовуючи не план поліпшення буття голодних людей а доктрину освіченого терору, а науку про систематичний терор. Такої науки ще жадна система світу не творила, науку про те, як найкраще поневолювати і мордувати людей! І нас сгортеє сором за західний світ, що він в ХХ ст. після народження Христа - спокійно приглядається такій злочинній чорноколанависницькій системі і досі ще не проголосив христовосного походу проти ворога культурного світу, ворога Бога і людини. І тому в нас великий обов'язок: покликати світ піти в христовосний похід проти царства сатани за наші ідеї!

Хоч геополітичний асяг нашої революції - європо-азійський, але ідейний зміст її охоплює весь світ, що сьогодні zagrożений темною ніччю більшовицького рабства.

І з того погляду АЕН є тов третью силою світового значення, що відграє вирішальну роль в майбутньому зударі.

Знамя світовому катаклізму, що гряде, не надаватиме війна імперій, а визвольна боротьба гноблених більшовизмом народів і людей!

Не атомова бомба, що її марево висить над світом, буде характерною для нашої доби, але вибухова сила національної і соціальної ідеї визволення, що висвисне на прапорах нового світу національної свободи і соціальної справедливості, на прапорах національно-визвольних рухів підтоталітарного гнету. В авангарді того нового світу свободних народів і вільних людей, без рабства, страху, голоду і війни, Яде АЕН, що в найтемнішу ніч боротьби на два фронти проти більшовизму і нацизму - видвигнув найсправедливіше гасло сучасної доби: "Свобода народам! Свобода людині!"

Свободу народів розуміє АЕН, як самостійні соборні, національні, народоправні держави всіх народів, зокрема підбільшовицького світу.

Свободу людини АЕН розуміє, як забезпечення за кожною людиною всіх особистих свобод і вольностей, також право на власність і вільну господарську діяльність, без яких немає повної свободи.

Сюзові Советських Соціалістичних Республік - всесвітній термі народів і людей - АЕН протиставляє повне і необмежене національно-політичне усуверенення всіх народів світу, гармонійну співпрацю і лояльну взаємодопомогу всіх самостійних соборних національних держав, як однаково вільних й однаково рівних, без огляду на величину, расу, багатство, - та повну свободу й добробут кожної людини в її сувереній національній державі.

АЕН поборже російську імперію всіх видів, російський імперіалізм всіх мастей і взагалі всіх імперіалістів, які посягали б на землі наших народів, але АЕН не поборже російського народу, як того, а навпаки - взиває російські народні маси протиставитися своїй імперіалістичній кліці, яке жирує на їхній шкурі, - і будувати свою власну національну державу в своїх етнографічних межах, без чужої землі! З загарбництва чужих земель завжди користали кліки, а ніколи - народні маси, які давали тільки свій піт і свою кров за невою інтереси!

АЕН взиває тех російські народні маси, скріпити боротьбу проти тиранів і стевати під прапори АЕН за знищення російської імперії, термі всіх, в тому і російського, народів, за її розподіл на національні держави всіх народів, за дружне співжиття народів на могилках імперіалістичних, загарбницьких деспотій.

Такі ідеї ми кидаємо, як визов імперіалістичній кліці тиранів - Кремля - в роковини мордів і розбоїв!

На наших боюних прапорах блистять вогненними буквами: "Свобода для всіх! Справедливість для всіх! Смерть тиранам!"

І ми, АЕН, не складемо зброї так довго, доки царватиме рабство. Ми прийдемо і туди, в наші царсько-маршальські терени, у наші княтий Кремль. Ми збуримо їх, як збурили наші батьки царські палати і поміщицькі двори!

І зметем ми вас з престолів, кров'ю неповижних дітей стіканчі, некороновані тирані!

В день помсти, в день страшного для нас суду - скривджений народ рознесе вас, вбивники матерей і немовлят!

Тому не радуватися вам, тирані, в річницю рабства, бо день вибуху гніву народнього ще не за горами!

І коли цей благословенний день розправи, цей вирішний і останній бій не прийде, - так довго ми не зможемо бити будемо на ополох!

Хай живуть самостійні, соборні, національні народошадні держави всіх народів!

Хай живе справедливий соціалістичний лад, побудований на користь працюючої людини!

Хай живе Визвольна Револьція Народів і УУ авангард - АЕН!

Геть з російською імперією всіх видів!

Геть Сталіна і його кліку тиранів!

СВОБОДОЛЮБИ І ЛЮДИ ВСЬОГО СВІТУ! ЄДИНАЙТЕСЯ В БОРОТБІ ПРОТИ БОЛЬШЕВИЗМУ ЗА СВОБОДУ НАРОДІВ І ЛЮДИНИ - це універсальний клич бойовий для всіх народів всього світу, від нас - АЕН - Визвольної Револьції підбольшевицького світу в тридцять-другу річницю панування тиранії!

Делегатура Антибольшевицького
Б'юро Народів - Захід.

Х
- Х Х Х -
Х

ІЗ НАКАЗУ ГОЛОВНОГО КОМАНДИРА УПА.

/Передрук з "Повстанця"./

УКРАЇНСЬКІ ПОЗОТАНЦІ!

З світі не на зцілював мир. Револьційні рухи поневолених народів та протипіччя між західними державами і ССР зростають. Росія в усьому світі свідомість, що несе зі собою ідея "диктатури пролетаріату", голошена з Кремля. В боротьбі проти нього Ви сьогодні не самі! Завязати зорби, хорвати ведуть бої проти московського ставлення Тіта, босняки також піднімаються проти кривавого терору, принесеного "союзним" ССР. Гори Семігорода заземлюються тими румунями, що не піддалися Росії. Навіть мала Словаччина чеде партизанку проти наїзника. Польські патріоти саботажками і збройною боротьбою відповідають на наваження Сталіна їх поневолити. Ряди борців проти охідного острапа ростуть. Це все створило сприятливі умовини для нашої дальшої боротьби і наближає момент розвалу ССР. Дотримати зброю в руках до тієї хвилини і отянути на чолі воюючих проти Сталіна має - Ваше свячене завдання. Зірвуйте виконані його з честю і фанатизмом, як виконували всі дотеперішні завдання. Новими методами боротьби, пристосованими до нової обстановки, дайте відповідь ворогові на його настул.

З незламною вірою вперед, до перемоги!

Хай живе Українська Самостійна Соборна Держава!
Зізна хвала тим, що полягли в боротьбі з наїзником!

Слава Україні!

В травні 1946 р.

Терзо Чупринка,
Гол. Ком. УПА.

Х
- Х Х Х -
Х

О. Гончарук.

УКРАЇНСЬКА ПОВСТАНЧА АРМІЯ - НОСІЙ ІДЕЙ ВИЗВОЛЕННЯ І ДРУЖБИ НАРОДІВ.

/Продовження/

Засобом затіснення дружби між нами і сусідніми народами з'являються рейди відділів УПА на землі цих народів.

Цим шляхом УПА інформує про визвольну боротьбу українського народу та про життя в СРСР /головне, ті народи, які самі не переживали страхів більшовицького режиму/ активізує революційні протибільшовицькі сили цих народів та підносить протибільшовицькі настрої цих народних мас, створює практичні передумови для конкретної співпраці цих народів в єдиному протибільшовицькому фронті.

Рейди відбуваються що якийсь час. Немає сумніву, що в теренах, де населення вже бачило українських повстанців, воно приймає їх як найдорожчих гостей. Але навіть тоді, коли воно зустрічається з ними вперше, коли воно мало про них чуло, коли ворожа пропаганда вбиває понаймерзевнішому очорнити УПА, заки ще вони рейд розвинулися, то воно дуже скоро розрізняє, хто такий повстанці, і пізнає в них не кого іншого як бійців за найвищі ідеали людства, вважає їх за месників народнього горя, в тому числі і їхнього, за борців великої справи - знищення сталінських імперіалістів. Правда, народ підходить до справи просто, але тим не менше трапляє в корінь справи. Напр. білоруський колгоспник, який отільки натерпівся під час німецької окупації від сталінської граб-партизанки і для якого вже тим самим кожна партизанка утотожнюється з грабунком, отримавшись з українськими повстанцями заявляє: "Ви наші, бо не грабуєте". Так же само польські селяни Підляшся, яким не менше далася в знаки більшовицька партизанка, говорять повстанцям: "Ви ті, що не б'єте й не грабуєте" /с.Львівь/.

А що тільки не виписувала пробільшовицька преса про українських повстанців під час першого їх рейду на Словаччину осінню 45р. Та про те словацьке населення всюди прийняло повстанців з ширим серцем і відкритими руками. Воно зразу, ще до того, як могло насочно переконатися про справні цілі боротьби УПА і її приходу на Словаччину, відчуло, що повстанці - це народні борці і передвісники великого революційного зриву, що розторочить сталінську тирму народів і визволять поневолені в ній народи.

Це явище не випадкове. Воно зовсім природне, бо боротьба УПА і її прогресивні ідеї дуже близькі всім поневоленим і загроженим сталінським імперіалізмом народам. Вони, можна сказати, є ідеями також і цих народів. З другого боку таке ставлення всіх інших народів до УПА явно підтверджує життєвість ідей, голомних УПАрмією, ідей дружби й співпраці між народами та спільної боротьби цих народів в єдиному фронті проти сталінських імперіалістів.

НКВД, розуміючи велике значення рейдів УПА в напрямі революційного зрушення народних мас і консолідації всіх поневолених народів, всіляко намагається їм перешкодити. В першу чергу, вони сильно обсаджували військом кордони. Напр. з метою не допустити відділів УПА на Білорусь, НКВД сильно обставило військом Дніпровузький канал. Та про те такі рейди, почавши від осені 1944р. відбувалися на Білорусь постійно. Білоруське населення за кожним разом радо вітало і гостило все українських повстанців. Слава про них, про їх героїчні подвиги блимавчично неслася за кожним разом по цілій Білорусії.

В н.січні 46р. між НКВД і чесько-словацьким представником був підписаний тимчасовий договір, якого частину передаємо в перекладі:

"Строго таємне.

Д о г о в і р.

Про взаємний перехід державних кордонів погран-військами СРСР і чесько-словацькими погранічними військами з метою переслідування і ліквідування переходячих банд і про взаємну співпрацю, зв'язку з цим:

І січня 1946р. німче підписаний представник погран-військ НКВД Закарпатської області підполк. Контаров П., з другого боку і представник 4 РД підполк. чесько-словацької армії Ян Станек, підтверди-

ли пропозицій підполк. Станека про перехід державних кордонів відділами пограничних військ на терен СРСР з метов переслідування і ліквідування банд, які переходять через границю.

З цієї метов закладається такий договір:

1. Командування советських пограничних військ погоджується з пропозицією підполк. Станека про взаємний перехід державних кордонів відділами советських і чесько-словацьких пограничних військ з метов переслідування проходячих банд".

В дальших пунктах перераховуються конкретні заходи, як встановлення сигналів, розпізнавчих знаків, кличок і т.д. Договір підписали підполк. Контаров П. та підполк. Ян Станек.

Та всі ці заходи, що мали овося метов перешкодити новим рейдам УПА на Словацьчину нічого не помогли. Весною 1946р. відділи УПА відбули знову великий рейд на Словацьчину, який охопив такі повіти: Межиляборці, Строшків, Гіральтовці, Бардіїв, Пряшів, Бранов, Сабінов, Гуменне, Михайлівці і досягнули Кошиць. В масово розкинутих листівках /українською, словацькою і чеською мовами/ повстанці зверталися до чехів і словаків:

"Чехи і словаки! ... Брутальне насильство, масове переслідування мирного населення, арештування, розстріли, вивози на Сибір і Північний льодовий океан, застрорювання до конц-таборів, грабів і терор шаліють сьогодні по всій Україні!

Хай не буде пересторогов для всіх народів, які ще не побачили большевицької практики злизука.

Пам'ятайте, що така, справді страшна, доля чекає в майбутньому й Ваші народи, хай лиш тільки зміцниться большевицьке ярмо над Вами. Московсько-большевицькі імперіялісти таку долю готують цілій Європі. Тому сьогодні першим обов'язком усіх волелюбних, дійсно демократичних народів є приступити до спільної оборони й боротьби проти загрози нової червоної фашистської тотальної тиранії, яку несе цілому світові московський імперіялізм.

Український народ був першою жертвою московського червоного фашизму й першим підняв боротьбу проти нього...

Україна кличе Вас, наші брати-сусіди, до боротьби за цю велику свящанну справу.

Вояки чесько-словацької армії!

Пам'ятайте, що ми, українські повстанці боремося за найвищі й найшляхетніші людські ідеали волі, братерства і рівноправности всіх народів, боремося за національне і соціальне визволення, рівність і справедливість для кожного народу і людини. За ці ідеали ми проливали свою кров цілі три роки в боротьбі проти німецької окупації, а зараз продовжуємо цю боротьбу за ці самі ідеали проти большевицької окупації.

Тому не виступайте проти українських повстанців, не отріляйте до нас аєднайтеся з нами й допомагайте нам" /Із листівки "Чехи, Словаки, Вояки!" квітень 1946р./.

Рейд виявив, що ці повстанські заклики населення Словацьчини повністю зрозуміло, що воно цілковито по боці УПА. Словацькі вояки не виступали проти українських повстанців, а навпаки, шукали зв'язків із ними /нпр. один вояк чеської армії спеціально приїхав з Праги на Словацьчину, щоб вступити до УПА і зі зброєю в руках боротися проти оталінських імперіялістів, які змагають до повного поневолення його батьківщини/. У виборах, що відбулися введові після рейду, словацьке населення завдало соромної поразки оталінським агентам за словацької ком-партії. Це, як і оголошення воєнного стану на Словацьчині, масові арештування, що послилися вслід за рейдом і виборами, свідчать про розростання протибольшевицької боротьби на Словацьчині, тієї боротьби в вогні якої зростає і зміцнює опільний фронт народів, поневолених і загрозованих московськими імперіялістами, необхідність якого вноунула й гаряче весь час проповідус УПА.

/Закінчення в слід.числі/.

Українського Життя НА ЕМІГРАЦІЇ

О.Д.

ДО ПИТАННЯ УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ.

НА ШЛЯХУ ДО ОБ'ЄДНАННЯ ЧИ РОЗ'ЄДНАННЯ ?

Двоподіл українського громадянства на терені Великобританії, перейшов вже свою першу фазу розбурханих партійних пристрастей і особистих амбіцій. Приходить час, коли холоднокрівно в почуттям відповідальності, треба розглянути окремі питання і справи, що були і є посередніми, або безпосередніми причинами захитання рівноваги українського суспільно-громадського життя в В.Британії. З чистих практичних причин, які так яскраво промовляють за цим, щоб на цьому терені знайти спільний знаменник, до об'єднання всіх місцевих українців, в одній суспільно-громадській організації, — треба шукати шляхів, які зводять нас всіх разом до одної цілі, та занехати непевні дороги і стежки якими починають блудити з початку одиниці, а відтак і десятки нашого громадянства. Коли в громаді меншість приймає конструктивну опозицію до більшості, то це ще не є двоподіл громадянства. Але коли, окремі люди використовуючи опозицію, плянують починають розколювати громаду на два собі ворожі табори, тоді треба спрямувати всі здорові національні сили, щоб здемаскувати провокаторів і запобігти шкідливим для української справи наслідкам. Інакше нас роз'єднуватиме різними способами, під рівниною гаслами ворог, який скрито, але плянують веде роботу за інструкціями більшовицьких агентів. Надзвичайно важко знайти спільну мову, коли одна із двох сторін, не хоче бачити власних помилок та не здібна зробити підсумків її моральних основ і реальних сил. Кмітцем обвинувачування другої сторони; неперевірливим лайкою, хантатами, провокаціями і іншими подібними засобами, примує до заспокоєння своїх партійних і особистих пристрастей.

З цим зустрівася якрає в українським суспільно-громадським життю на терені В.Британії. Про якість одного чи другого табору, дуже багато говорить преса, чи "бюлетені" які відзеркаляють їх ідейні і моральні заохочення. Про власний орган, ще з самого початку поділа також і опозиція, що скупчилася довкола т.з. "Українського Бюро". Однак вона не спромоглася щоб цей "Бюлетень" був не тільки писаний по українськи, але і українською спільною нам всім мовою, що веде нас до об'єднання в одну національну спільноту, і не розколює на провінційні і племена. Ще з першого числа "Бюлетеня Бюро" вирінули великі застереження відносно національної і моральної відповідальності його видавців, та авторів. Назаль до сьогодні позем змісту цього "Бюлетеня" не тільки захвгидний, але аляхувчий. Він не є репрезентує людей української національності, організованих в своїй організації, що мала б задоволювати потреби і бажання споживачів. І коли прагнення і стремління опозиції, є точно такі, як відзеркаляє їх "Бюлетень Бюро", то треба з прихристю ствердити, що вони є дуже низькі і негідні уваги української політичної еміграції. Але ми маємо добру волю оподивитися, що це тільки змолоти кількох одиниць, а не загалу цієї частини громадянства, що зведена на невдалий шлях опозиції.

Загал українського громадянства, яке зацікавлене в різних зв'язках, комунікаціях, об'єднаннях і т.п. до їх досіпер викустало "Українське Бюро". Про їх вартість і доцільність, кожний українець може сам висловити свою думку. Але загал громадянства, стоїть поза хантатами таємничої закулісної гри, в якій бере участь заклада кількох несовісних редакцій, спричинників того, що маємо на нашому терені. Коли з сьогодні, ми закінчили "Визвольний Шлях" на деякий компромісний український журнал, і приватним його сторінкам на опублікування різних депривацій інструкцій, державних, протоколів нарад, таємничих отріч подвійних

аморальні наклепницькі пашквілі, і наші партнери не змінять способу трактування переговорів, так довго, всякі намагання знайти порозуміння є даремними і безуспішними. Крик і лайка, звернена з того приводу проти ОУНР не приносять опозиції слави ні користі. Коли в дійсності змагаємо до консолідації всіх конструктивних суспільно-громадських сил в Великій Британії, то не сміємо свавільно нищити всі ті можливості що ведуть до згоди і об'єднання. І коли сьогодні в органі опозиції, твердиться, що "останні збори СУБ-у і Українського Бюро наглядно показали, що ми є поділені психологічно", то не остається нічого більше, як звернутися до опозиції як до людей з кості і крові українського походження з отвертим запитом: Чи свідомі Ви цього, який злочин творите для української нації, коли змовляєте в українські народні маси "психологічний" двоподіл?

РОЗГУБЛЕНІСТЬ, ЧИ АНТИСОБОРНИЦЬКА ПРОПАГАНДА?

Ми не хочемо полемізувати з окремими виступами деяких одиниць з опозиції, чи то в пресі чи прилюдно на зібраннях, тим більше коли їх виступи мають характер брутальний і провокаційний. Лайка, крик, наклепи і їм подібна "творчість" понижую в першу чергу цих людей, що користуються тими засобами. Так симпатій в українських мас ніхто собі не з'єднає, хочби якими патріотичними фразами і "ідеями" прикривав свої неапативні і брутальні виступи. Але в випадки, в яких деякі люди зовсім перестануть панувати над собою, особливо тоді, коли беруться до розв'язки засадничих світоглядних і ідейних питань. Маємо на увазі статтю в цьому ж "Бюлетені" п.в.: "Мораль однієї ідеології". Автор цієї статті криється під невластивими його ініціалами В.Б. Не торкаємо автора особисто, хоч деякі події в його минулої "діяльності" мають дуже багате відношення до українських народних мас, проти яких, так підло виступає. Це, що автор мав на меті, вдарити по ОУНР, нам не цікаве. Можемо прочитати якунебудь советську пресу і знайдемо там доволі безсилої але накиншої ненависті лайки проти ОУНР. Чого ж нам шукати за цим, ще і в деякій нашій українській "демократичній" пресі? Але вражає розгубленість цієї людини, що торкається так важливих питань українського життя. Брак місця, не pozwalaє нам зайнятися цілістю цієї статті і розкрити її аморальні, антисоборницькі і антиукраїнські тенденції. Торкнемося тільки двох виїмків; перший - це власне вже згадуване твердження, що українське громадянство, яке хвилево наїшлося в двох собі протилежних громадських і політичних таборах є "поділене психологічно". Коли читаємо, що український нарід відрізняється, чи ділиться від московського, чи польського народів психологічно, то це не викликає жодного застереження. Психологія кожного народу є інша, відмінна і своєрідна, вона власне є основним чинником окремішності кожної нації. Але коли читаємо, що в українським народі існує психологічний двоподіл, то тим заперечуємо себе як націю, як одну українську спільноту. В нашому, як і в кожному іншому народі, релігійні, політичні, ідеологічні навіть культурні різниці. Зустрічаємо також окрему ментальність серед українців тих, чи інших земель України, що є зумовлене довголітнім окремими ворожими окупаціями нашої землі. Але власне завдяки психологічній воім нам притаманній тягучості до своєї спільноти, ми є одною великою українською нацією. Говорити про "психологічний поділ" може лише людина, яка впершу чергу, сама нічим не чується зв'язана з українською нацією. Тим то виступив п.В.Б. треба трактувати, як антисоборницький і антинаціональний виступ.

Другий виїмок з цієї статті, це планування українських народних мас: "...механічно наставлена маса готова скласти чолобитню навіть ворогові". Так пише п.В.Б., бо мовляв "було б гріхом закрити очі на правду". Зважимо, що було б не тільки гріхом, але прямо злочином, коли б не відкрити шан. авторіві очей на незаперечну українську правду. Український нарід, ця "механічна маса" ніколи не складала чолобитні ворогові, навіть тоді, коли сам шан. автор не цурався тої "чесоти". Як в минулому, так і зараз, він гідно оповняв свої обов'язки, супроти своєї батьківщини. Візьмім хочби під увагу, героїчний опротив українського народу проти сталіновських і гітлерівських наїзників. Складали і складають чолобитню корнівучки, вишиські, сарєвські, тичини, і інші ляхчари, але український нарід ніколи!

Дан. автор і його однодумці, повинні про це пам'ятати. Рацив має п.В.Б. коли закінчує свою оточену змовою: "Від Бога маємо право на життя, а

від поневоленої батьківщини обов'язок"... Але напевно не від Бога і поневоленої батьківщини, має шан. автор обов'язок творити психологічний двоподіл українського народу і очорнювати його найгіршими методами. Розгубленість і розклад цього середовища, від якого виступив П.В.Б. говорить випадковими фактами...

НЕБЕЗПЕЧНІ ЕКСПЕРИМЕНТИ.

Не важко було отворити "Українське Бюро", але важко знайти перед громадянством узаasadнення його існування. Керівники опозиції, нічим не оправдали сподівання навіть своїх прихильників. Методи, якими керівники опозиції, стали послуговуватись у безглузній кампанії проти СУБ-у, стали причиною їх основної поразки серед українського громадянства. СУБ - це не одиниця, не людина яку можна очорнити, скомпромітувати, знищити. СУБ - це велика громада зорганізованої української еміграції в В.Британії. Це повинні були взяти під увагу керівники опозиції, коли хотіли отримати від громадянства піддержку і моральне оправдання. Бойкот СУБ-у, який була в свій час проголосила опозиція - це був бойкот української громади. Не багато помогли і партійні апарати двох угруповань, що створили ядро "Бюра". За поміччю тих партійних органів, "Бюро" повело кампанію за "масовий виступ" з членства СУБ-у. Але виступили тільки ті одиниці, що не керувалися національними почуттями, лише інструкціями своїх партійних проводів. За ними, пішла невеличка група збаламучених прихильників. Це був виступ не більше кілька соток збаламученого партійного членства СУБ-у, з великої двадцять-тисячної організації української громади в В.Британії. Цей нерозважний крок, показався найбільш безглузлим і пімотився на самій опозиції. З самого початку, основники, що стали рівночасно керівниками "Бюра", розпочали на своїх нечисленних прихильниках небезпечні експерименти. Проголошували важливі "плани праці", маніфестації, конференції, англійсько-українські клуби, містоцькі виставки, віча і т.п. Рівночасно, на потреби тої "запланованої діяльності" вимагали в прихильників "Бюра" матеріальної піддержки. "Добровільні" фінансові зобов'язання, що їх наложило "Бюро" на своє членство, швидко прийняли форму обов'язкових високих фінансових похертв, у висліді чого, частина прихильників "Бюра", яка зорієнтувалася до чого це все іде, заняла пасивне становище. Давно минули реченні проголошених "Бюром" конференцій, виставок, мітингів і т.п., але його членство як і загаль українського громадянства, не побачили здійснення цієї "планової роботи". По кількох місяцях, вже виразно зарисувалась криза цього середовища. "Бюро" опинившись без ґрунту, рятує себе безконечними змінами назв. Повстає майже неймовірний хаос. Основники "Бюра" вразі не знають, що вони створили. І в часі кількох місяців зустрічаємось з парадоксальними окресленнями його призначення: "суспільно-громадська" установа, раптом перемінюється на "громадсько-політичну" установу, а на вадоліг цього призначення, керівники "Бюра" проголошують його "національно-громадською" установою. А фактично, після всіх цих перемін, "Бюро" було і є нічим іншим як фікцією, приховане від своїх прихильників в терені, для яких знову "Бюро" є дуже важливою інсценізацією. Суспільно-громадські переговори, отворили перед керівниками "Бюра" новий вихід з непевної ситуації в якій вони опинились, потягнувши за собою невинні жертви. Але і тут керівники "Бюра" не пішли на зустріч бажанням свого членства, і цілого українського громадянства. Запонавірили всі добрі інтенції, тих представників громадянства і політичних організацій, які стояли і стоять за об'єднання всіх в одній суспільно-громадській установі - СУБ-і. Надзвичайні Збори СУБ-у, зустрічають керівники опозиції в безприкладному хаосі і дезорієнтації, що стало причиною їх неймовірних потягнень і загальної компромітації. Відкинувши проєкт порозуміння і об'єднання на плятформі СУБ-у, керівники опозиції допускаються кроків негідних українським перед британськими судовими органами і наслідно, через британських правників, ставлять ультимативні домагання СУБ-ові. Перед британськими правниками, СУБ окреслено як "жертву" партійного наїзду "бандеро-гетьманського блоку". Організацію Українських Націоналістів-революціонерів, приписують неймовірні речі; фізичний і моральний терор, при помочі якого поневолено СУБ. Себе представляють як виразника волі українського громадянства у В.Британії та обривають "відного демократичного" СУБ-у. Нічого дивного, що серед британських прешатів і кругів, які інтересу-

всього СУБ-ом, після такої акції, значить деякі сумніви. Рівночасно в терені, "Бюро" почало зильну акцію за "масову" участь своїх прихильників в Нада.Зборах СУБ-у, щоб зчитити "бандеро-гетиманський" блок і отворити "демократичний" СУБ. З отримому "комунікати" показили інструкції по підготовці до парелевання Нада.Зборів СУБ-у, від "Бюро" і партійних проволідів. "Бюро" зобов'язує своїх членство і прихильників приокляти свої повноважстві для делегатів визначених "Бюром" на Нада.Збори СУБ. Ах дивно отее, чим керувалися, і на чому опиралися керівники "Бюро", що чому були переконані, що на Члз.Зборах СУБ-у, "розженуть бандерістів" і СУБ опиниться в їх руках. Погрози для Централі СУБ-у за попередництвом англійських правників, і безпосередньо в формі різних "кеморуандів", досягають кульмінаційної точки напередодні Нада.Зборів СУБ-у. Все це розвіялось як дим, коли українське громадянство через своїх делегатів виявляє свою волю на Нада.Зборах СУБ-у. Після Нада.Зборів СУБ-у керівники "Бюро" - з своїм "Блетені" розпочали виправдувати свою неміц і поразку: "І ти, що були зідками зотні різних зборів в ірзв і на чужині - такого голосування ще не бачили, голосування, що - пропорції 40 до 1-1/2/річ. Але про те, що на і-ісім тисяч голосів, опозиція мела тільки 10, що були "проти" і 40, що "задержали" / було яскравим запереченням всякого демократичного мислення і зобільного зняту своєї волі". По думці керівників опозиції чеше громадянство не зміє по "демократичному" зняти своєї волі, коли розорвало за татарішним проволідом СУБ-у, а не проти нього. Інакше потвердили це цього британські солідитери, що були рівночасно аудотими дорадниками. Один з них на закінчення Нада.Зборів, виявляючи подяку і учасником за таірцетий порядок, заявив, що він приємно зражені солідарністю і порядком зборів, по "навіть ми" - виявив він - "бриті"ці, могли б з різних зборів багато дачого зняти за примір". Другий солідитер, що зступав на Зборах опозицію і був особистим дорадником ост.Пенчуня, який за поміччю аудотих властей, як не член СУБ-у дістався на галерію призначену для не членів, в шиватній розмові виявив свої враження про Збори і опозиції так: "З нас англійців, до правника приходитьсь як до лікаря і готовиться претлу, а мій шлінт /ост.Пенчунь/ прийшов до мене як до боротни".

Нада.Збори СУБ-у виявили ситуація не тільки серед українського громадянства, але і перед британськими коугами, серед яких керівники опозиції ширили різні наклепи на Провід СУБ-у. У вільній шпіваній демократичній британській коугі результується тола сподаянство, тому британські коуги цінують високо солідарчу волю Нада.Зборів СУБ-у, без огляду на це, чин в того шпівоті зстоятуть люди одного, чи другого політичного переконання. А керівники опозиції знов короткозорув "політикою" не то, що не визнавали демократичні татарішні Провід СУБ-у, але ще більше підняли його авторитет перед своїм і чужим. Кожного громадянина дивувати, коли претемента не керівні громадські становища, зміють на громадянство опитанья на ілзії і власні амбіції. Так поступили керівники "Бюро". На зміль оцінити своїх реальних сил, проголосили ілзавію своїми олюдуями Нада.Зборів СУБ-у, зяенгауачки також британські коуги, щоб отатарачи зилзави просто неможівний свій зубохідий отен. Их кілька десятків ілзавідників на Нада.Зборах змількиль нелице на глаум і доваа розгублення в якому опинилися керівники "Бюро". Набно тепер отворидиць оті, як буде шпівоті на Нада.Зборах для опозиції хоч цих кілька сотом членств, які отарач за їх інструкціями зяотутили зі СУБ-у. Коли керівники "Бюро" не хочуть респартувати волі українського громадянства і не чують на собі доміть відповідальності перед ним, то може хоч перед своїми прихильниками і членами ялзавть зяоті звіт за знов мавдолу і шпівншійу роботу.

КОРОТКА ІХ РАУНІЛІТЬ

Майже при кожній нагоді, керівники "Бюро" голосять, що "Бюро" обов'язує всіх тих, що отарач на шпівоті СУБ-ом. Як здійсності вони роблять цім шпівоту СУБ-ом? Коли розглянемо деякі і наслідки, то зяотавть початні сумніви, чи керівники "Бюро" взагалі злісні бачити це глаумієс пошавення, а якому вони отарачають себе і СУБ-у. Майже цілий зягод мішаво-го громадянство отарач за СУБ-ом і його шпівотом, а за "Бюром" в тільки націонені оіжники і членств зяот шпівоті. Як було це коризном для СУБ-ом, так керівники і членств зяот шпівоті, за всі хто за СУБ-ом - ті проти СУБ-ом, а керівники "Бюро" шпівотили, за всі хто за СУБ-ом - ті за СУБ-ом, а хто за "Бюром" - ті за СУБ-ом. Дий шпівоті і зяотили. Зяотавши при-тике СУБ-ом, що іі зяотавши українське

громадянство причисляється до Ю оздоровлення, але двоєподіл що його зробило "Буро" може декого і проти його волі, поставив в критичне відношення до УНРади. З цього виходить, що за УНРадою є тільки маленька грутка, скучена в "Бурі". Українське громадянство не проти УНРади, як єдиного політичного керівництва на еміграції, а проти надужиття, якого допустилися капітулянти лівих середовищ над УНРадою. Цього керівники "Бюра" не розрізняють і компромітують до речки, вже і так в минулому скомпромітованих діячів теперішньої УНРади, а особливо ВО. Хіба ж не викликає глуму міоцера "представництво Виконного Органу"? Багато в нас пригадує собі недавні поїздки в терені п.Тарнавського, який крім "Бюра" репрезентував також...УНРаду. Публічні виступи п.Тарнавського впродовж викликали в терені цілий ряд дотепних але заразом компромітуючих сенсацій. Але, чи застановлялися керівники "Бюра" як викликали п.Тарнавського в терен над тим, хто і які люди можуть репрезентувати політичні справи української еміграції? Коли п.Тарнавський вступав "овор партій", то із зрозумілих причин члени цього середовища, могли навіть відчувати перед ним рефект, як перед їх "провідником". Це саме, коли він вступав і "Буро", бо якщо керівники "Бюра" його вислали в терен, то знали кого викликають, і може для прихильників "Бюра" це було вистарчанним. Але коли п.Тарнавський, назвав себе також і "представником" УНРади, то українське громадянство ніяк не хотіло в це вірити, а коли і повірило, то з великою втратою для авторитету УНРади. Чи не самі прихильники УНРади, зводять Ю до загальної компромітації? Найкращий час, щоб за політичні справи бралися тільки люди з чистими руками і сумлінням, та ясно окресленою ціллю, за яку їм і українському народові приходиться сьогодні боротись.

ЗАКОН ЖИТТЯ І ПРАВДИ - ПЕРЕМОУТЬ!

Розглянувши деякі з фактів існування і діяльності опозиції, чи точніше "Бюра", не помилимося, коли скажемо, що саме життя доказало, що жодна група, яка не опирається на українські народні маси, не має перспектив майбутнього і засуджена згори на повільну смерть. До таких груп належить і "Буро". Рівнож життя стверджує, що на терені Велико-Британії може існувати тільки одна загальна, центральна суспільно-громадська установа. Щойно тоді, побіч неї, за Ю поміччю можуть існувати і інші організації нпр. СУМ, Пласт, жіноча секція, Об'єднання б. воєнів і тп. Також центральною установою є сьогодні СУБ, який має всі дані і основи на це, щоб остатись нем надалі. "Буро", що проти с'являється СУБ-ові, це тільки хвилиний, нікому непотрібний твір кількох амбітників і партійних діячів. Тому проби життя воно не видержує. Не заперечим є, що остаточної удар для "Бюра" завдають йому се і його члени і прихильники, бо пройде час, коли і вони зажадають від своїх керівників відповідальності за їх "діяльність". Український громадський організм в Великій Британії, вповні здоровий і відпорний на всякі громадські недуги. Можна тільки побажати, щоб оздоровлення це прийшло як найскорше і щоб українська суспільність віднайшла себе також, яким є цілий український народ на Рідних Землях. Тоді напевне, ані віровизнання, ні провінційний патріотизм, чи поділ на "західняків" і "східняків" не існуватимуть в наших громадських і політичних установах. А двоєподілу, остануться без "праці" на смітнику українського національного життя і визвольної боротьби за УСД.

---000000---

ВІРА В СВІЙ НАРІД - ЗАПОРУКА НАШОЇ ПЕРЕМОГИ.

З прихильність поміщуємо думки одного з читачів "ВМ", що є одним з представників нашої молоді СУЗ. Відрадин є факт, що сучасне молоде покоління не тільки інтересується українським політичним і громадським життям, але і зміє внести правильну оцінку нинішнього існування в нас внутрішнього хаосу, в якому не рідко розгублюються старші громадські діти. -Рад

Розглядаючи Надзвичайні Збори суспільно-громадської установи СУБ-у, не можна оминути тих фактів, які були причиною їх окликання. Не підлягає жодним сумнівам, що СУБ, як суспільно-громадська організація української еміграції у В.Британії, є для нас життєвою, необхідною національною потребою. Завдяки гостинності господарів цих британських островів, ми українці маємо можливість організуватися, навколо такої організації як СУБ, в одну велику, національну громаду. Але, чому не всі ми використовуємо цю суспільно-громадську інституцію, що дає нам змогу бути не тільки зорганізованими в одну велику національну громаду, але відкриває нам нагоду виконувати бодай частинно ті завдання, які накладає на нас наша батьківщина. Хоч переважуча більшість української еміграції живе духом ідеї повороту на вільну батьківщину й свідомо підтримує своєю працею і пожертвами наших батьків, братів і сестер, до на рідних землях ведуть завзяту боротьбу з червоним поневолювачем, то однак не всі повністю використовують ті можливості, які має українська еміграція на політичному і громадському відтинках закордонсь.

Так і у випадку життя українців у Великобританії, зустрічаємося з неприхованими помилками людей, яких громадянство покликає на керівні громадські становища. Так було з минулорічним проводом СУБ-у, який більше займався "дипломатичними" внутрішніми справами, але в зовнішній площині навіть не подбав щоб легалізувати СУБ, як законну організацію українців на місцевому терені. Навпаки люди з близького оточення п. Панчука, разом з ним, займалися "дипломатичною тактикою", чи вірніше, переводили в життя особисті, чи партійні інтереси вузького круга людей. Натомість не звернено уваги, на покращання і закріплення базових клітин СУБ-у, які творились прищепленою швидкістю, завдяки активним свідомим одиницям в терені. Праця на культурно-освітньому секторі, виходила наставлена під кутом інтересів певних осіб, але не відповідала базанню і ідейним почуттям нашого громадянства. Так рівно прогайновано певні можливості задержати в цілості, всім відомий хор "Бурлака" який в своїх концертних виступах не мало причинявся до популяризації української справи на цьому терені.

Зі зростом організації СУБ-у приходили нові молоді сили, які змагаються, щоб ставити праця на ширшій площині, у відповідних напрямках нашого многогранного життя. Так вирінуло питання СУМ-у, проти якого виступили амбіціонери тодішнього проводу СУБ-у. Вони чомуось вважали за доцільне, дивитися на молоді як на "засліплених фанатиків одної партії" Забули однак, що ми українське молоді, діти "воєної доби" пережили невилітний советський режим, який старався всіми засобами перекувати нашу думку, на засліплених комуністичних фанатиків. Але ці ідеї нам були чужі і ворожі. Ми може отижіно, але ми відчули їх ворожість і в нас родилося почуття любови до рідного народу і відданість його великим ідеалам. І ми - українська молоді - отали дібними фанатиками української ідеї. Наша молоді терпіла двадцять років, нечуваній зненок, фізичний і моральний терор тіла і душі. Частина з неї пережила практику підліткової боротьби з окупантом, відчула на собі тортури конц-таборів і терок. Нарешті, ця молоді, була фізичним учасником другої світової війни. Життєві шляхи нашої молоді переконали її, що причиною її переживань є відсутність своєї держави. І тут приходить її на допомогу дух наших предків, ідея української національно-революційної боротьби за власну державу. Освітавшись духом наших героїв, українська молоді отала тям фанатиками, що вже востий рік стоять в авангарді боротьби, в нерівному бою з наївниками. Тому, і українська молоді на еміграції, освіта на ідейних позиціях воєної України та підтримує ті політичні організації, що є душою визвольної боротьби. Наше гасло - Бог і Батьківщина! Тому молоді не підтримує, а навіть вороже ставиться до всіх тих організацій і інституцій, що не визнають ідейних позицій українського народу, і не несуть йому належної помочі.

Для нас молоді, прикро твердити, що політичний центр української еміграції - УНРадк знесла негативні прояви в українське суспільно-громадське життя. Ми дивувалися коли чули, що член Законового Органу заявив, що "ми проводимо свою праця в такому напрямку, щоб з початку розвинути, а ційно тоді об'єднатися і вести праця спільно в майбутнє". В наслідок таких напрямків, ми скоро опинилися в наслідок, що знавимося в двополіті всіх суспільно-громадських установ. А на терені Великобританії, поруч СУБ-у, повстало "Укр.Боро". Організатори, цих різнобіжно-протилежних інституцій, повели безкомпромісову пропаганду, які дотепер існують цілком роками під їх

кар'єризмом. Це боротьбу проти згально-визнаних громадських інститутів, вони поставили на висоту кульмінаційної точки завдань української еміграції. За наслідки деконсолідації українського громадського і політичного життя, вони обвинувачують бандерівців та приписують їм моральний і фізичний терор, та розкольніцькі тенденції. Але чи гасло: "Через роз'єднання до об'єднання", це стало напрямним УНРади, кинули такса бандерівці?

Я, не виступав проти УНРади. Навпаки, я радів коли вона повстала, але розчарувався, коли побачив наслідки її праці. Помімо цього, що УНРада є тільки партійною надбудівкою, а не виборним політичним центром еміграції, я однак сподівався, що вона буде прислухуватись до голосу еміграції і вести працю так, як цього вимагають інтереси українського народу. Але нажалі не так сталося. УНРада не хоче визнати роль і волю народніх мас в державному відродженні і будівництві. І нічого дивного, що народні маси не йдуть за тими, хто не бажає слухати їх голосу, а опирається тільки на закулісову гру, нічим незамітних партій і груп. Не моральний і фізичний неіснуючий терор бандерівців, а відношення цих партійних середовищ до народніх мас, спричинилося до того, що маси їх кинули і пішли за тими, хто ідейно і чинно їм ближий і дорожчий.

Так і українці Великобританії покликвали до проведу СУЕ-у людей надійних, до яких мають довіря і пошану. Всі намагання т.з. опозиції скомпромітувати СУЕ, як монопартійну, поневолену бандерівцями установу, в очах чужинців і української еміграції, осталися тільки голосом заблуканого в пустині. Про це свідчить наявний факт, що на Нада.Зборах СУЕ-у, яких так домагалася опозиція, делегати українського громадянства повністю підтвердили правильність попереднього вибору керівних органів СУЕ-у. Цей факт свідчить ще раз про те, що український нарід, який живе ідеєю повороту на вільну батьківщину, відкидає всі намагання компромітувати визвольну боротьбу і бачить ясно свій правильний шлях, до веде до здійснення його прагнень і осягнення ідеї Самостійної Соборної Української Держави.

О. Вишневоький.

---ooooo---

СВІНКС ЗАГОВОРИВ ЗНОВУ...

В 1947р. в Мюнхені появилася кілька чисел журналу "Проблеми", що були продовженням того "ідейного напрямку", до його виоловом були перші два числа підписювачника "На чужині". На чолі редакційної колегії "Проблем" стояв дотеперішній редактор "Української Думки" Михайло Добрянський. Цей журнал, осягнув дуже швидко великий розголос, в наслідок наймовірного нападу на український націоналізм, а особливо на відомого всім великого політичного публіциста і ідеолога націоналізму - д-р Д.Донцова. Виступипроти д-р Донцова, прибрали такі ганебні і не-класичні форми, що навіть советська комуністична преса, яка через двадцять-кілька років веде безпереривну боротьбу проти д-р Донцова і українського націоналізму, не доказала такого цинізму, як згаданий журнал. Заслужений і великий українець д-р Донцов, зхарактеризований в цьому журналі як "зівач українського нігілізму", "ідеолог аморальності", "змора молодой української генерації" і т.п. Врешті, в цьому ж журналі д-р Донцова осуджено як злочинця, що "живолив бастів в українській людині". Нічого дивного, що після такого наймовірного нападу "Проблем", на д-р Донцова, навіть серед тих, які принципово стоять на протилежних позиціях до націоналізму і д-р Донцова, почувся голоси протесту і обурення. Ця об'єднана нахабність, змішання з болотом одного з найбільших українців нашої доби, що ціле своє життя присвятив безкомпромісовій боротьбі проти комуністичної тиранії, нашла своє місце в журналі шовініст української мови і редагованим українцем. Український світ подонтав цей виступ "Проблем", як найбільшу, чорну реакцію аморальних сил. Журнал цей скоро перестав виходити, а сам відповідальний "редактор" п.Добрянський за стараннями колеги п.Панчука переїхав до Великої Британії і став zatrudнений в СУЕ-і, як редактор "Української Думки". Звичайний ред.Добрянський вірно служив і досі слу-

жиль П. Бенчунюві, і на диво, що "Українська Думка" - орган СУБ-у, через ціліс нею коє з озої протинаціоналістичні тенденції, і читачам прихильність до г.ев. опозиції. Але все це робилося злишком, окрито і обережно. Але нарешті, обінок знову промовляв новорозрадіс і табуовану цинікис.

З "Української Думки" з 17 листопада ц.р. появилася стаття п. Добрянського п.н.: "Прокляття геологію". Ця стаття надрукована в "Проблемах" того ж року п. Добрянський проти "українських груп, що організують акції проти УНР-и". Знову являю, що п. Добрянський розправляється питаннями йому невідомими з опозицією до УНР-и, чи точніше з ОУНР і ОД. Товари в обороні УНР-и, має кожний право, але поймаючи такий спосіб боротьби проти нещобого прогнаника, як це зробив п. Добрянський в "Українській Думці", то є нічим іншим, як верльом цинізму і лицемірства.

Следую емоції від полеміки, зі статтею п. Добрянського, бо автор визнає партійний цинізм, то полеміка з цим є цілкомито застоб. Коли б ега-іому статтею п. Добрянський помітив зноє в якихось нових "Проблемах", чи іншому протинаціоналістичному партійному журналі, тоді ціла справа виглядала б цілком інше. Але автор цинічно використовує не це суспільно-громадянське часопис, який є органом СУБ-у, тому виступ п. Добрянського зовсім зовсім зовсім провокаційно. А з фариосами - провокаторами полеміки зобє. Не члалося СУБ розвешити такими методами, які догепер ми проповували колеги п. Добрянського і тому ризик новий шантаж. З органі СУБ-у зобєдно - найневірний рутинний і бюлєтифікований спосіб виступу проти загалу, який підтримує СУБ і окледе гроші на одержання самого п. Добрянського. Чи тим хотіє шен. п. Добрянський викликати реакцію недовіри до СУБ-у і довести до його ліквідації? Поміняється кожний гай, хто вважає, що в невідом кожної провокації, будемо руйнувати архів і невідомі українського суспільства. З озої статті п. Добрянський одержує явний "інструкція" для реферату внутрішньої політики". Нам цікаво було б знати, в кого шен. автор зновляє такі інструкції, які викликає протин політичних протинників? Позетим зміст статті не вноє нічого нового, чин насичений тою оємю невизнатою до нього, що націоналістичне, як і ті статті, що помінені в волюнці "Проблемах". А зга промовляючий виступ п. Добрянського є дуже невдачний і не приносить обітаних йому і його колегам нещобків.

Гор 3-2.

- * - 3 - x -

ПОТЕРТІ І

Для Вісників УПА зложили:

На нешілі в п-во Котенкових гості зложили 9 ф. 15 ш.
 Імхасько і друзі 4 ш., п. Антін Касцяк 12 ш. 5 п.
 З п-ва Клявевичів з негоди хрещення дочки: Г. Дяків 1 ф., Кошляк-
 овський 4 ш. 6 п., Клявевич 5 ш., М. Ракуляк 4 ш., І. Середяк 12 ш.
 І. Легкий 5 ш., М. Романюк 5 ш., А. Чапеняк 4 ш. 6 п., І. Катяк 5 ш.,
 А. Керен 5 ш.

На през-фонд "Визвольного Шляху" зложили: Українці з Гуцурафілі 7 ш.,
 П. Галець 10 ш., М. Верляк 10 ш., З. Дина 10 ш., О. Дмитренко 10 ш.,
 О. Іжківич 10 ш., З. Неотин 10 ш. Разом: 3 ф. 7 ш.

На фонд УПА зложили: Гайович 4 ф. 12 ш. 2 п.
 На нешілі в п-во Івкіна та Катерини Глазов в Снітрон: П. Верняк 10 ш.,
 М. Рачук 10 ш., З. Кошляк 1 ф., М. Дулеба 10 ш., М. Адр 10 ш., С. Си-
 монюк 10 ш., К. Целек 10 ш., П. Тука 10 ш., М. Божаруків 12 ш. 5 п.,
 І. Лемук 10 ш. Разом: 10 ф. 4 ш. 2 п.

ЗІМ УГОРОДАВЦІМ - ЧИРА ПОДІКА І

Зовсім УРАТНА змагається за необхідніми дарами зростає -
 це ноль народів і дарами!